

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 ct.

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr 11 Een inbraak met vreemde gevolgen

Wij leven mee

met de Jongens

overzee!

Maak deze slagzin ook tot de Uwe,
door Uw relatie in Indië, of waar ook
ter wereld, te verrassen met een abon-
nement van ten minste 12 achtereen-
volgende nummers van de: _____

NIEUWE LORD LISTER SERIE

★

Wij verzorgen desgewenst de verzen-
ding voor U. – Vraagt hierover
inlichtingen aan: _____

INTERNATIONALE TIJDSCHRIFTEN-CENTRALE

ATLAS Rio Grandelaan 41 – Overveen

VOOR BELGIË:

UITGEVERIJ «LIBRIS» – Ant. van Dijkstraat 36 – ANTWERPEN

In deze serie is verschenen:

- Nr 1 — Rafles duikt weer op (*uitverkocht*)
- Nr 2 — Rafles in de onderwereld „
- Nr 3 — Rafles te New-York „
- Nr 4 — De koning der misdadigers „
- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood
- Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen

*Van deze nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

POST-ABONNEMENTEN

voor de Nieuwe Lord Lister Serie kunnen met ieder nummer ingaan. Per 12 nummers is de abonnementsprijs f 4.20; voor België fr. 70.—

opgave voor Nederland aan:

**Internationale Tijdschriftcentrale
„ATLAS”, Rio Grandelaan 41, Overveen**

opgave voor België aan:

**Uitgeverij Libris, Ant. v. Dijkstraat 36,
Antwerpen**

*Bij opgave van de namen en adressen van
4 nieuwe abonné's voor 12 no's en na ont-
vangst van resp. f 16,80 of 280.— franc,
ontvangt U, of een door U op te geven
persoon een zelfde serie van*

12 nummers GRATIS per post!

Over 14 dagen verschijnt Nr. 12

HET MOORDENAARSHOL TE MONTE CARLO

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADruk VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ «JEDES»

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ «LIBRIS»

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

Een inbraak met vreemde gevolgen

HOOFDSTUK I.

WAARIN MISS MORGAN VAN ZICH AFSPREEKT EN NIEUWE PLANNEN WORDEN GEMAAKT.

Het was een lauwe zomernamiddag, zoals men die geregeld kent op het ogenblik dat zomer en herfst om zo te zeggen in elkaar vervloeien. De zon stond hoog aan de hemel en gaf een prettige warmte af, die de huid aangenaam prikkelde. Er woei slechts een zacht, haast onmerkbaar briesje, juist voldoende om de bladeren der bomen lichtjes te doen ritselen; en wie niet door het leven totaal verhard was, zoals het tegenwoordig jammer genoeg al te veel gebeurt, kreeg het gevoel te zijn overgeplaatst in een atmosfeer, welke aan een sprookje herinnerde.

Het was dan ook niet te verwonderen, dat de drie personen in de tuin, zijnde twee mannen en een jonge vrouw, zich met volle toewijding lieten koesteren door de zonnestralen; de omgeving waarin zij zich bevonden, leende zich trouwens ook uitstekend voor deze gemakkelijke sport, die uit nietsdoen en genieten bestaat. Men zal allicht reeds geraden hebben, dat deze drie geluksvogels niemand anders waren dan Miss Morgan, en de beide vrienden, Rafles en Charles, die in de kleine,

rustige villa te Neuilly van deze laatste, prachtige zomerdagen dankbaar gebruik wisten te maken.

Het was ongeveer acht dagen na de bevoegen gebeurtenissen waarbij professor Zukor en zijn trawanten (1) op afschuwelijke wijze om het leven waren gekomen, een gebeurtenis die voor Miss Morgan, dit vooral door de trouwe zorg van Rafles en zijn vrienden, steeds meer en meer vervaagde tot een boze nachtmerrie.

Vooraf in verband met Miss Morgans toestand, wier zenuwen vooral zeer erg geschokt waren geweest, had Charles het nodig geoordeeld een welverdiende vakantie te nemen, een vakantie die het best kon worden genoten in de eenzaamheid van hun verblijfplaats te Neuilly. De villa lag inderdaad een eind af van alle drukke verkeerswegen, en daar de ruime tuin langs alle zijden door bomen omringd was, konden de bewoners ongestoord en niet gehinderd door de nieuwsgierige blikken van eventuele voorbijgangers, van hun rust genieten.

De acht dagen vakantie hadden bij Miss Morgan reeds wonderen verricht, en er was bij het meisje geen enkel spoor meer merkbaar van de onaangename gebeurtenissen die zij had doorstaan. De aanwezigheid trouwens van Rafles en Charles, en ook van

(1) Zie no. 10: „Het Geheim van de Groene Dood”.

de minder spraakzame James, die haar eigenlijke redder was geweest, hadden er veel toe bijgedragen om het geestelijk herstel van de jonge vrouw te bespoedigen. De nabijheid van deze drie mannen gaf haar een gevoel van veiligheid en rust, zoals zij die in haar leven nog nooit tevoren had gekend. Er was iets in de houding van deze mannen, dat onmiddellijk geruststellend werkte, en de persoonlijkheid die van hen uitging was zo overtuigend, dat Miss Morgan zich zonder meer aan hen had toevertrouwd.

Slechts een paar maal, en dit toen de jonge vrouw reeds over het ergste heen was geweest, had Rafles terloops gezinspeeld op de gebeurtenissen der afgelopen dagen. Het feit dat Miss Morgan zonder zichtbare emotie over haar avonturen had kunnen uitweiden, was voor de grote avonturier het beste bewijs geweest, dat haar herstel ongeveer als een voldongen feit kon worden beschouwd. De toewijding van Charles trouwens, en diens onuitputtelijke, charmante gesprekken, hadden eveneens in ruime mate voor een gezonde afleiding gezorgd; het was minder datgene wat hij vertelde, dan wel de prettige wijze waarop hij het deed, die zijn verhalen tot een waar genoegen maakten voor zijn toehoorders. Het avontuurlijke leven dat de jonge man samen met Rafles geleid had al die jaren, leverde hem ruimschoots stof om, zelfs desnoods maandenlang, een boeiend causeur van hem te maken; maar het was vooral de meesterlijke wijze waarop hij grappige situaties wist te beschrijven, terwijl hij de minder aangename kanten verdoezelde, wat zowel Miss Morgan als Rafles op prijs wisten te stellen.

Rafles had met een stilzwijgende sympathie de kleine idylle, die zich tussen zijn vriend en het jonge meisje gedurende die acht dagen had ontsponnen, gadeslagen. Hij begreep zeer goed, dat het gevoel van wederzijdse genegenheid, welke de beide jonge mensen reeds vroeger tot elkaar had aangetrokken, in de huidige omstandigheden nog inniger was geworden. Hij was er echter de man niet naar, om de edele vriendschap of de nog inniger gevoelens die de beide mensen elkaar toedroegen, ook maar door een woord of gebaar te hinderen. Hij gunde zowel Miss Morgan als Charles de kans op een ander geluk, dan dit van het gewone alledaagse, ofschoon hij zich niet kon voorstellen hoe de geschiedenis moest eindigen. Dit was echter een zaak die hem minder bekommerde, want uiteindelijk, dacht hij, zou Miss Morgan toch

binnen afzienbare tijd naar Amerika terugkeren.

Daar Charles sinds enkele minuten een even snedig als leuk verhaal had beëindigd, achtte de grote avonturier het gepaste ogenblik gekomen om even de toekomst onder ogen te zien, te meer daar papa Morgan een paar dagen geleden om inlichtingen had verzocht.

— En nu, m'n beste Ophelia, zei Rafles op gemoedelijke toon, terwijl onze vriend Charles voorlopig toch uitgepraat schijnt te zijn, zouden we wel eens kunnen praten over je plannen.

— M'n plannen? vroeg het meisje, terwijl ze daarbij op grappige wijze vragend haar wenkbrauwen optrok.

— Tja, zei Rafles, enigszins aarzelend, — hoe had je nu eigenlijk gedacht wat er verder moest gebeuren? Niet dat ik je spoedig kwijt wil.....

— John! viel Charles zijn vriend geïrriteerd en verwijtend in de rede, is het nu absoluut nodig op het ogenblik daarover te beginnen?

— Mijn beste jongen, antwoordde Rafles, je moest toch reeds geleerd hebben dat in ons leven elk ogenblik geschikt is om plannen te maken; dat je het in dit geval uit het oog verloren hebt, kan ik je niet kwalijk nemen.

De jonge man stond juist op het punt een scherp antwoord te geven, toen Miss Morgan vlug tussenbeide kwam. Ze wendde zich tot Charles en zei:

— Je vriend heeft gelijk, Charles.

En zich vervolgens tot Rafles wendend, vervolgde ze:

— Ik ben er blij om, dat dit punt eindelijk eens besproken wordt. Ik weet niet wat jullie plannen zijn, maar mijn besluit staat reeds lang vast: ik blijf.

De stelligheid en de kalmte waarmede Miss Morgan haar standpunt kenbaar maakte, bracht Rafles enigszins in de war.

— Je blijft? vroeg hij aarzelend. Bedoel je hiermee dat je nog enkele tijd over de villa hier wilt beschikken na ons vertrek? Ik geloof niet dat daar iets op tegen kan zijn, als je meent dat je met de hulp van Madame Corbeille, de huisbewaarster, kunt redden.

— Dat is zeer vriendelijk van U, zei Miss Morgan met een twinkeling van humor in de ogen; — maar zo bedoel ik het eigenlijk niet. Mijn plan is om jullie voor 'n heel lange tijd, misschien wel voor goed, gezelschap te blijven houden!

Bij deze woorden klaarde het gezicht van Charles, dat tot nu toe betrokken was ge-

weest, zichtbaar op, terwijl daarentegen de trekken van Rafles plotseling erg versomberden.

— Maar . . . dat kun je niet ernstig menen! riep hij uit op een toon die er meer op berekend was zichzelf, dan wel Miss Morgan te overtuigen.

— O, zei het meisje poeslief, — kan ik dat niet? Het is mij nochtans volkomen ernst!

Hierop bleef Rafles gedurende enkele ogenblikken geheel sprakeloos. Daarna, zich tot Charles wendend, beet hij deze toe:

— Wel Charles, weet jij niets te zeggen? Breng jij Ophelia dan toch aan 't verstand dat haar verlangen slechts kinderachtige nonsens is en volkomen absurd. Naar jou zal ze ongetwijfeld luisteren en het is je plicht haar dit onmogelijk plan uit het hoofd te praten.

— Ik zou niet weten waarom ik dat doen zou, zei Charles droog-weg, terwijl hij moeite deed een glimlach te verbergen. Als jij vindt dat de wens van Miss Morgan ongerijmd is, dan moet je haar maar zelf zien te bepraten! Ik heb er helemaal niets op tegen dat Ophelia ons nog een poosje gezelschap houdt.

— Maar dat is je reinste onzin! barstte Rafles los. Begrijp je dan niet dat zoiets onmogelijk is in onze positie? Voortdurend worden wij opgejaagd door de politie, terwijl de misdadigers van hun kant slechts op een gelegenheid wachten om ons te pakken te nemen!

— Daar heb ik de laatste dagen dan toch maar bitter weinig van gemerkt! zei Charles leukweg. Wel heeft Hoofdcommissaris Baccart ons een paar keer opgebeld, maar dat was allerminst om jacht op ons te maken.

— Ja, jij jij, zei Rafles snauwend; jij speelt natuurlijk met Ophelia onder één hoedje! Maar ik zeg je dat jullie beiden even gek zijn!

— Kom, kom, John, zei Charles verzorend, maakt het niet zo melodramatisch! Weet je wat? ging hij verder, we zullen over dit geschied de stem des volks raadplegen, want zoals je weet: Vox populi, vox dei!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Rafles achterdochtig. Buiten wij zelf is er toch niemand die wij hierin kunnen raadplegen?

— Toch wel, zei Charles, namelijk onze brave James. Van ons allen staat hij wellicht het minst bevooroordeeld tegenover de gehele kwestie.

— He, ja! beaamde Miss Morgan; dat is reusachtig; laten we James de beslissing in handen leggen!

— Wel, John? vroeg Charles aan Rafles, die zich de gehele zaak voelde ontglippen. Ik ben bereid de uitspraak van James te aanvaarden en als sportief man kun je wel niet anders dan hetzelfde doen!

— Voor mijn part, zei de grote avonturier grimmig; stel het je echter uit het hoofd op die manier je slag thuis te halen. Ik acht James nuchter genoeg om de zaken te zien zoals ze zijn.

Charles antwoordde hierop niet, doch riep luid om James, van wiens beslissing het zou afhangen of Ophelia nog geruime tijd in hun gezelschap zou blijven.

James liet zich niet lang wachten en met enkele woorden stelde Rafles hem op de hoogte wat van hem verlangd werd. De reus krabde een paar maal nadenkend in het haar, en beurtelings naar Rafles, en dan naar Miss Morgan kijkend, zei hij onder ademloze spanning van de betrokkenen:

— Tja, Sir, wat zal ik zeggen? Ik vind, als Miss Morgan lust heeft om langer te blijven, dat men als gentleman haar moeilijk op straat kan zetten!

Het gelaat van Charles glunderde, terwijl Miss Morgan de reus een dankbare blik toewierp. Deze stond er verlegen en met een iets wat rood hoofd bij en nam dankbaar de gelegenheid te baat om te verdwijnen, zodra Rafles hem humeurig daartoe verlof gaf.

— Wel, John, zei Charles, je zult moeten toegeven dat onze brave James ons daarnet een lesje in wellevendheid heeft gegeven! Ik hoop dat de zaak hiermede is afgedaan en dat je je allens zult verzoenen met de gedachte dat Ophelia zolang in ons midden blijft, als dat zij zelf verkiest.

— En vergeet niet, voegde Miss Morgan eraan toe, dat ik van heden af dus ook het recht heb om in al jullie plannen te worden ingewijd. Naar ik hoorde, zou je na het diner met Charles een en ander bespreken; ik hoop hierbij van de partij te zijn.

— Goed, goed, zei Rafles met een zware zucht; er zal trouwens wel niet anders opzitten, daar Charles het je anders achteraf tocht zou vertellen. Maar vergeet niet dat ik geen enkele verantwoordelijkheid neem, en dat ik het aan jezelf overlaat je afwezigheid bij je vader op te helderen.

— O, zei Miss Morgan, dat komt best in orde hoor! Ik heb paps gister reeds geschreven dat hij op mijn terugkomst niet al te vlug moet hopen en dat ik, vermits ik meerderjarig ben, volkomen vrij ben mijn zin te doen.

En uit dit antwoord kon Rafles nogmaals leren, dat er op de wereld niets moeilikers bestaat, dan een vrouw op een eenmaal genomen besluit te doen terugkeren, wanneer het voor haar reeds een uitgemaakte zaak is. Het was die dag de eerste maal dat hij de nagel op de kop sloeg en Miss Morgan zou hem ongetwijfeld recht laten hebben weder- varen, indien hij zich met haar over dit probleem had willen onderhouden.

**
*

Na het diner, rond acht uur 's avonds, bevond het hele gezelschap zich in de gezellig ingerichte zitkamer der kleine villa. Zoals Miss Morgan 's middags reeds had laten doorschemeren, had de grote avonturier zich voorgenomen een nieuw plan van activiteit te ontwikkelen. Het was inderdaad een feit dat Rafles nooit lang stil kon zitten, daar zijn geest reeds met nieuwe problemen vervuld was. Tijdens het achtdaagse verblijf te Neuilly, had Rafles een gedeelte van zijn avonden besteed aan de lectuur van het lijvige, in zwart leer gebonden boekdeel, dat het uitgangspunt vormde van al zijn ondernemingen. In dit boek inderdaad, werden alle bijzonderheden opgetekend, nopens personen wier rijkdom een min of meer verdacht karakter vertoonde. Rafles beschikte over veelvuldige, geheime informatiebronnen, die hem steeds nieuws uit de eerste hand leverden. Niet alleen in de beurskringen, maar ook daarbuiten, zoals in pers, regeringsinstanties, e.d., beschikte hij over correspondenten, die hem naar allerlei gefingeerde adressen, zowel uitvoerige verslagen als korte mededelingen stuurden. Al dit materiaal, dat ogenschijnlijk onbelangrijk leek, daar het slechts louter personalia bevatte, en wel de gekende soort kletspraatjes van de bittertafel, waren de grote avonturier nochtans van algemeen nut. Een leek zou aan het bewuste boek weinig of niets hebben gehad, dat meer was, dan een soort schandaalkroniek van rijke, niet al te scrupuleuze financiers, ofwel van ijdele, leeghoofdige nietsnutten. Voor Rafles daarentegen, vormden die gegevens het uitgangspunt van al zijn strooptochten. Wanneer hij de naam van een dezer figuren achterin in het boek op de index caligrafeerde, was het de taak van Charles om persoonlijk al het verdere materiaal te verzamelen, dat de grote avonturier dienstig kon zijn. Onder meer, moest de jonge man zorgen voor een plattegrond van de woning

van het slachtoffer, een lijst opmaken van het aantal aanwezige dienstboden, en waar dezen ondergebracht waren; verder moest hij nagaan of er speciale bewaking was, en in het bijzonder moest hij napluizen op welke tijdstippen er zich belangrijke sommen gelds of kostbare juwelen in het huis bevonden. Wanneer dat alles uitgemaakt was, bracht Rafles meestal zelf nog, onder een of ander voorwendsel, een bezoek aan de bewoners om zich persoonlijk van de stand van zaken te vergewissen.

Het zwarte boek nu, had aan Rafles geleerd, dat aan de Avenue de Wagram een man verblijf hield waarvan in de Parijse beurskringen heel wat praatjes rond gingen; en die man luisterde naar de naam van Aristides Populous. Zijn vader scheen een uitgeweken Griek te zijn geweest, die zich in Parijs had gevestigd en er een kleine twedehandszaak had gedreven. Hij was er getrouwd met een der vele uitgeweken Russische vrouwen, die in dit geval een hofdame was geweest van de Czarina. Haar naam was Wasja Alexandrina, en het was blijkbaar van haar, dat Populous zijn zwierige en gladder omgangsvormen had meegekregen. Heel jong reeds, had de vader zijn zoon met de realiteit van het leven leren kennis maken, en dat kon des te gemakkelijker, daar Populous niet alleen in twedehands-zaken deed, maar ook kleine geldsommen leende tegen woekerrente en er ook niet voor terugschrok, waardevolle gestolen voorwerpen te verhelen. De lessen moeten in ieder geval vrucht dragend geweest zijn, want toen de jonge Populous de leeftijd van dertig jaar had bereikt, werd hij reeds tot een der sluwste en meest gewetenloze beurshaaien gerekend. Na de dood van zijn ouders had hij de twedehandszaak van de hand gedaan, daar het zijn bedoeling was het hogerop te zoeken. Met enkele honderd duizenden francs, het totaal der erfenis, was hij op de beurs verschenen en begon een reeks transacties, die weliswaar moeilijk het daglicht konden velen, maar reusachtige winst hadden opgebracht. Jaar na jaar had Populous zijn financiële positie versterkt en ofschoon zijn naam geen al te beste klank had, had men hem nog nooit „en flagrant délit” op een duistere zaak kunnen betrappen. Men wist dat hij in vele duistere zaakjes de man was, die achter het scherm de touwtjes in handen hield, maar hij hield zich zo goed gedekt, dat men daarvoor geen enkel bewijs kon aanvoeren. Zijn vermogen werd geschat op vele honderden millioenen francs, terwijl

zijn belangen zich haast over de gehele wereld uitstrekten, zowel in Noord als Zuid-Amerika, het Europese continent, Afrika en Azië, tot in de Indische Archipel toe. Welke zaken hij eigenlijk dreef, had nog nooit iemand kunnen uitvissen, maar af en toe verschenen er op de beurs geheimzinnige aankoop- of verkooporders die, naar gelang het doel, de koers deden stijgen of dalen, en meestal tot katastrofale gevolgen leidden voor vele speculanten. Niemand kon zwart op wit bewijzen dat Populous de hand had in deze transacties, maar voor de beursmakelaars stond zulks vast, als een paal boven water. Zijn geweldige rijkdom had hem echter een bijna onaantastbare positie doen verwerven, en daar hij onbetwistbaar, hoewel on-officieel, eigenaar was van enkele dagbladen, kon hij de openbare mening zodanig beïnvloeden, dat geen enkele regeringsinstantie, hoe graag ze het ook had gedaan, ooit een uitgebreid onderzoek tegen Populous had durven bevelen.

Al deze en nog veel andere dingen, had Rafles gevonden in het dikke boek, en onmiddellijk had hij het plan opgevat deze Populous eens wat van naderbij te gaan beschouwen, vooral daar de man op brutaal-cynische wijze steeds geweigerd had ook maar één cent bij te dragen voor liefdadige werken, instellingen van wederaanpassing of centra van zieken, invaliden, enz. Daarentegen schrikte hij er niet voor terug, fortuinen te verkwisten aan allerlei obscure uitspantingen, waarvan de minste nog de slempartijen waren op zijn jacht in de Middellandse zee. Hij ging prat op een uitgebreide keuze maitresses, die hij links en rechts verzamelde, zoals een verzamelaar zijn postzegels. Tevens had hij een hobby voor kostbare sieraden, juwelen, diademen, halsnoeren, uitzonderlijk grote parels en briljanten van formaat. Volgens verhalen welke in omloop waren, had hij in zijn woning aan de Avenue de Wagram, een speciale kluis laten bouwen, zo groot als een kamer, waarin al deze kostbaarheden ten bedrage van ettelijke miljoenen, in glazen kijkkasten uitgestald waren. Het was een soort openbaar geheim, dat haast elke vrouw, die Populous aantrekkelijk en begerenswaardig vond, door hem bijna zonder moeite ten val werd gebracht, enkel en alleen door haar in deze kluis rond te leiden en haar met juwelen te omhangen. Een paar opzienbarende drama's in de Parijse hoge wereld, waren hiervan reeds het gevolg geweest en telkens was Populous door

overhaast vertrek nauwelijks aan een duel ontsnapt. Want niet alleen hield hij er niet van, dat zijn naam in een schandaal werd gewikkeld, daar dit hem wel eens noodlottig zou kunnen zijn, maar tevens was hij in zijn hart een lafaard die een strijd van man tegen man niet aandurfde en zijn vijanden liefst van uit het duister trof. In ieder geval hadden deze schandalen medegebracht, dat Populous een weinig voorzichtiger was geworden in het kiezen zijner slachtoffers, er zorg voor dragend dat met geld alle moeilijkheden uit de weg konden worden geruimd.

Het was dan ook geen wonder dat Rafles het als zijn heilige plicht beschouwde, deze Populous een ongewenst bezoek te brengen, om het lokaas, waarmee de man de vrouwen fascineerde, een doelmatiger bestemming te geven.

Rafles had zich reeds grotendeels verzoend met de gedachte dat Ophelia voortaan, en dit voor onbepaalde tijd, bij al hun ondernemingen van de partij zou zijn. En toen het meisje, nadat de grote avonturier de feiten als hierboven had uiteengezet, de eer opeiste om met Populous kennis te maken, om op die wijze te trachten de geheimen van de kluis te achterhalen, was het niet Rafles maar Charles, die tegen dit idee protest aantekende.

De grote avonturier wees hem echter terecht, zeggend dat hij zijn bed zelf had gespreid en er nu ook maar in moest gaan liggen. Met andere woorden: indien hij, Rafles, de diensten van Ophelia wenste te benutten, zou hij hiervan in geen geval om sentimentele redenen af zien. Hij vond het plan van Ophelia lang niet zo kwaad, vooral daar hij voor het ogenblik geen enkel ander middel zag om met Populous in contact te komen. Wanneer het een onderneming gold, betoogde Rafles, was er geen plaats voor overwegingen die niets ter zake deden, vooral dan nog, als die niet geuit werden door de betrokkene, maar wel door derden. Ze moesten het er nu maar over eens zijn dat, nu Ophelia uit eigen wil, een wil die door hen allen was geaccepteerd, aan hun bedrijf en leven wou deelnemen, er ook de risico's van zou dienen te dragen. Het was alleen de taak van hen, mannen, haar zoveel mogelijk te beveiligen en haar werk te verlichten. En wat nu de rol betrof, die Ophelia voor zichzelf had opgeëist, daarin kon Rafles, naar hij zei, geen enkel element vinden dat voor haar gevaar zou opleveren.

Tenslotte zag Charles in, dat Rafles het bij

het rechte eind had en er geen enkel motief bestond om Ophelia van haar gewenste taak te weerhouden.

De overige tijd der bijeenkomst werd besteed aan het bespreken van allerlei dingen van bijkomstige aard. Er waren heel wat details die geregeld moesten worden en in de allereerste plaats wel, moest het gereedschap worden gecontroleerd, terwijl eventuele ontbrekende dingen moesten worden aangeschaft of door Henderson of Charles moesten worden vervaardigd. Verder diende men te beschikken over een snellere wagen dan de auto die ze hadden, terwijl er gezorgd moest worden voor valse nummerborden, dit voor het geval patrouillerende agenten de wagen zouden opmerken, vóór, tijdens of na hun onderneming.

Vooralsnog ontbraken de bijzondere elementen, die er bij een inbraak in de woning van Aristides Populous, tot een haast feilloos succes zouden leiden. Dat was echter werk, dat in de komende dagen zou moeten worden verricht, iets waaraan allen, met uitzondering van James, zouden moeten deelnemen. Miss Morgan zou de details bezorgen over het veiligheidssysteem van de stalen kluis, terwijl Charles tot taak kreeg de blauwdrukken te bezorgen van Populous woning. Rafles van zijn kant, zou zich met het vraagstuk der bedienden bezig houden en tevens de zwakste zijde nagaan waarlangs men de vesting van buitenaf het best zou kunnen binnendringen.

Nochtans, nu elkeen voorlopig zijn taak was toegewezen, gaf Charles blijk van weinig enthousiasme. Ofschoon hij het prettig vond, dat Ophelia in hun midden zou blijven, kon hij toch niet een gevoel van ongerustheid over haar activiteit van zich afzetten. Toen hij zich, nadat Ophelia zich in haar kamer had teruggetrokken, daarover met Rafles een gesprek begon, wimpelde deze zijn bezwaren met een glimlach af.

— Kijk, Charles, zei hij, ik voelde er heel weinig voor om Miss Morgan in ons midden te houden. Jij en James echter hebben mij een lesje in wellevendheid gegeven en ik heb, willen of niet, mijn drankje moeten slikken. Het is nu te laat om op onze afspraak terug te komen, iets wat jij trouwens ook niet zou willen, wel?

— Dat is zo, antwoordde Charles, maar dat belet niet dat ik een zekere vrees koester; ik had er geen vermoeden van dat het Ophelia's bedoeling was aan al onze avonturen metterdaad deel te nemen. We mogen

niet uit het oog verliezen dat zij een nog jonge vrouw is en waarschijnlijk niet bestand tegen sommige moeilijkheden!

— Als ik je zo hoor, zei Rafles, zou ik haast gaan denken dat je van het karakter van Miss Morgan niets afweet. Haar doorzettingsvermogen en haar moed, evenals haar tegenwoordigheid van geest doen niet voor die van een man onder. En trouwens, ging Rafles met een lichte ironie verder, het is niet de eerste maal dat een jonge vrouw deel zou nemen aan het soort avonturen dat wij meemaken. Blijkbaar bekommer jij je te weinig om het proza van Leslie Charteris en de wonderlijke, spirituele handelingen van de Saint! Ik raad je aan die verhalen te lezen, dan zul je merken dat de Saints beste en koelbloedigste partner, een jonge vrouw is die luistert naar de naam van Patricia Holm.

Bij deze woorden gleed een trek van stomme verbazing over het gelaat van Charles en de uitdrukking ervan was zo ongewild komisch, dat de grote avonturier een schaterlach niet kon onderdrukken.

Toen de jonge man enigszins van zijn verbazing bekomen was, kon hij tenslotte uitbrengen:

— Maar John, die vergelijking is toch absurd! Ik heb reeds wel enkele dingen van Charteris gelezen, maar ik begrijp niet hoe je ertoe komt deze volkomen ongerijmde fantasieën, die, ik geef het toe, charmant, boeiend en geestig verteld zijn, maar niet met de werkelijkheid van onze toestand te vergelijken! Het zijn toch louter papieren helden die de werkelijkheid van één uur niet zouden kunnen trotseren.

— Ik geloof Charles, zei Rafles berispelend, dat je kijkt op de zaken enigszins vertroebeld is. Ik wil grif toegeven dat de geestige held van Charteris' verhalen soms wat té geflatteerd is voorgesteld; vergeet echter niet dat in vele gevallen de werkelijkheid nog veel verrassender en ongeloofwaardiger voorkomt, dan wat men in boeken kan vinden. Wij ervaren toch dagelijks dat Het Boek des Levens, waarin elk onzer zijn rol speelt, ons voor veel meer ongerijmdheden stelt, dan de fantasie van een schrijver ooit in staat zou zijn uit te denken.

En zijn vriend joviaal op de schouder kloppend, voegde Rafles er nog aan toe:

— Overweeg dat alles eens goed, en ongetwijfeld zul je tot dezelfde conclusie komen.

Hiermede eindigde het kapittel. Beide vrienden namen afscheid en begaven zich naar hun respectievelijke slaapkamer, daar

het middernachtelijk uur reeds ver verstreken was en drukke dagen hun te wachten stonden.

HOOFDSTUK II.

WAARIN POPULOUS AAN DE TAND GEVOELD WORDT EN OVER PARIJS EEN NIEUWE DAG AANBREEKT.

— Zodus, zei Rafles glimlachend, de kennismaking met Populous schijnt zonder kleerscheuren verlopen te zijn.

— Ach wat, zei Miss Morgan, het is een oude dwaas; misschien is hij als zakenman heel bij de hand, maar zijn manier van hofmakerij is gruwelijk banaal. De gehele tijd heeft hij flauwe complimenten verkocht en idiote vleierijtjes, die hij opdreunde met de regelmaat van een gramfoonplaat. Het leek net een uit het hoofd geleerd lesje dat hij opzei. Het leven der Franse vrouwen moet wel verschrikkelijk saai zijn en hun mannen volslagen nulliteiten dat ze ertoe komen om zich met zo'n knul als die Populous af te geven. Op de keper beschouwd is het slechts een vieze, gluiperige vent!

— Nou, zei Rafles lachend, ik moet bekenen dat je karakteristiek niets te wensen overlaat. In ieder geval zal Charles nu gerustgesteld zijn en in de toekomst meer vertrouwen hebben in jouw doorzicht.

— Dat is geen kwestie van vertrouwen, protesteerde de jonge man; als Ophelia vrijuit durft te spreken zal ze het met mij eens zijn dat die Populous tot alles in staat is.

— Daar twijfel ik niet aan, zei het meisje luchtig; maar als Amerikaanse heb ik al in mijn jeugd geleerd, mij door iedereen te laten respecteren, zelfs door zo'n vent als die Populous. Ik kan net zo goed met mijn vuisten als met een revolver omgaan en voor het overige ben ik niet helemaal onbekend met de jiu-jitsu.

— Dan is het eigenlijk voor onze vriend Populous een gelukje geweest, zei Rafles met effen gezicht, dat een paar onverkwikkelijke zaken hem een beetje voorzigtiger hebben gemaakt in zijn hofmakerij. En je bent er dus zeker van, Ophelia — ging hij verder — dat deze mislukte Don Juan niet het minste argwaan heeft?

— Beslist niet, zei het meisje; daar deed hij

veel te idioot voor. Nochtans, ging ze verder, moet ik zeggen dat hij niet onvoorzichtig is, waar het zijn juwelen betreft. Volgens mij kun je net zo goed de maan met je tanden willen grijpen als te trachten in die kluis binnen te breken. Populous vertelde mij dat hij verschillende proeven had laten nemen, vooraleer hij er zijn juwelen in opborg. Er moeten zelfs een paar brandkastspecialisten aan te pas gekomen zijn, welke hij ergens in de onderwereld had opgediept; er was hun een beloning van enkele honderdduizenden francs toegezegd, wanneer ze erin zouden gelukken in de kluis binnen te dringen. Urenlang schijnen ze tevergeefs gezwoegd te hebben om het tenslotte vloekend op te geven, want ze waren er niet in geslaagd een gat te maken groter dan een vuist.

— Volgens Populous is zijn vesting dus onneembaar? vroeg Rafles.

— Inderdaad, dat denkt hij, gaf het meisje toe. Want niet alleen zijn de wanden van chroomstaal en gewapend beton practisch ondoordringbaar, maar tevens zijn zowel binnen als buiten de kluis ultra-moderne alarminrichtingen geplaatst, die volgens Populous onfeilbaar zijn. Volgens ik kon uitvissen, betreft het hier vooral het fotografisch oog, dat met infra-rode stralen werkt. Verder zijn er nog allerlei elektrische apparaten, die zowel met deuren als met vensters in verbinding staat. De sloten van de kluis zelf kunnen alleen langs elektrische weg geopend worden, terwijl ze tevens nog verzekerd zijn door het zogenaamde uurwerksysteem.

— Enfin, zei Rafles met een glimlach, volgens onze brave Populous een totaal onneembare vesting dus. Weet je soms, vroeg hij zich tot Miss Morgan wendend, welke kamers door het fotografisch oog worden beschermd?

— Zeker, antwoordde het meisje. Populous maakte er helemaal geen geheim van. De kluis bevindt zich op de eerste verdieping en vormt het middelpunt van vier vertrekken. In al deze kamers zijn zowel deuren als vensters door de infra-rode stralen bewaakt.

— Zodus, zei Rafles, alleen als je langs deuren of vensters binnenkomt treedt het alarmapparaat in werking.

— Natuurlijk, zei Miss Morgan; dat zijn toch de enige wegen waarlangs men deze kamers kan betreden!

— Niet voor inbrekers, Ophelia, zei Rafles. Wij kunnen net zo goed door de muur komen, langs de zoldering of langs de vloer. En dat zou niet de eerste maal zijn dat zulks gebeurt!

Ophelia keek de spreker verbaasd en argvanend aan.

— Dus je bedoelt, zei ze voorzichtig, dat het niet noodzakelijk is deuren of vensters te forceren?

— Allerminst, mijn lieve kind, antwoordde Rafles beminlijk, dat zal Populous maar al te zeer in zijn nadeel ondervinden.

— En de kluis? vroeg het meisje nieuwsgierig.

Die zal ons ook weinig moeilijkheden opleveren, zei Rafles. Wanneer ik binnen een paar dagen over mijn atomische boor beschik, zou het me zelfs geen moeite kosten om dwars doorheen de woning van Populous een gang te maken. Al de alarminstallaties van onze vernufteling hebben voor mij slechts zoveel betekenis, dat ik hun opstelling moet kennen om ze te kunnen ontwijken. Ik heb slechts buiten de baan der infra-rode stralen te blijven en Populous zal rustig als een marmot blijven slapen, zonder ook maar door één alarmerend gerucht te worden gewekt. Nu ik weet waar het gevaar schuilt, hebben wij er slechts voor te zorgen dat er geen vergissingen worden begaan.

— Alles goed en wel, mengde Charles zich in het gesprek, maar wat doen we met de politie? Na de ontdekking van de diefstal zal Hoofdcommissaris Baccart onmiddellijk hierheen snellen, want hij zal wel begrijpen dat niemand anders dan jij de dader bent.

— Maak je hierover geen zorgen, zei Rafles luchthartig. Zolang er geen bewijzen bestaan, met andere woorden, zolang wij niet op heterdaad betrappt worden, of de juwelen in ons bezit worden gevonden, bereikt Hoofdcommissaris Baccart met deze wetenschap helemaal niets en dat zal hijzelf ook drommels goed weten!

— Maar dát is het juist! riep Charles wanhopig uit. Waar blijven we met de juwelen? Hoofdcommissaris Baccart zal desnoods de villa steen voor steen laten afbreken om ze te ontdekken!

— Dan zal hij ze ook, op Staatskosten, steen voor steen weer moet laten opbouwen, zei Rafles grimmig, want zodra we de juwelen in ons bezit hebben brengt James ze nog dezelfde nacht naar onze duikboot, die nog altijd in de omgeving van Dieppe op een veilige plaats geankerd ligt.

— En gesteld nu eens dat James onderweg wordt opgevangen? hield Charles koppig vol.

— Ja, geeuwde Rafles verveeld, en we kunnen ook nog veronderstellen dat we na de inbraak Hoofdcommissaris Baccart een

serenade gaan brengen met de gestolen juwelen in onze zakken en onder het zingen van het hartroerende refrein:

„Kiss me again, kiss me my darling!”

waarvan we voor de gelegenheid de woorden zouden kunnen veranderen in:

„We are the thieves, it is John Rafles!”

Ophelia barstte in een luide schaterlach los, terwijl twee rode vlekjes van schaamte en woede tevens op de wangen van Charles verschenen.

— Het kan misschien héél geestig klinken, zei de jonge man bitter, maar met dat al blijft de mogelijkheid toch bestaan.

— Zeker, gaf Rafles toe. En je kunt de mogelijkheden om gesnapt te worden nog met ettelijke tientallen voorbeelden aanvullen. Onze brave Populous kan misschien kiespijn hebben en bij zijn juwelen vertroosting willen zoeken, of misschien is er ergens in het huis een keukenmeid die zodanig in een liefdesduo met haar chérie is verdiept geweest, dat ze slechts in de late uurtjes afscheid heeft genomen en ons betrappt bij het werk. Als je wilt kan ik je nog wel honderd bezwaren opsommen, maar als we daar rekening mee willen houden, zouden we beter ergens in Schotland kippen en varkens kunnen gaan fokken!

— Ach, voor mijn part, zei Charles geprikkeld, ik zeg al niets meer.

— Dat is in de gegeven omstandigheden het verstandigste wat je doen kunt, antwoordde Rafles plagend. Doch als ik je gerust kan stellen wil ik je wel verklappen dat Populous een vals gebit draagt en dat zijn keukenmeid om en nabij de zeventig jaar oud is!

— Stik! zei Charles héél ondiplomatisch en met een kwaadaardige grijns.

— Vriendelijk bedankt! zei Rafles. Je woordenschat is vandaag bepaald aan doenlijk.

En lachend beende hij naar zijn kamer toe, aan Ophelia de taak overlatend om zijn vriend tot betere gevoelens te brengen.

**
*

Een paar dagen later na dit zeer emotionele gesprek tussen Rafles en Charles verliet een zwarte, onopvallende auto rond het middernachtelijk uur Neuilly en gleed haast geruisloos op de geasfalteerde weg, die in de

richting van Parijs leidde. Wie een blik in het voertuig had kunnen werpen, zou achter het stuurwiel de zware gestalte van James hebben opgemerkt, terwijl Rafles de plaats naast hem bezette. Achterin bevonden zich Ophelia en Charles, die in een druk gesprek waren gewikkeld, doch dat zo fluisterend werd gevoerd, dat zelfs het lichte geruis van de motor het geluid daarvan overstemde. De jonge man was reeds lang over zijn verzet tegen de onderneming heen en het was hij nu, die op zijn beurt de jonge vrouw met allerlei argumenten geruustelde betreffende de afloop van het nachtelijk avontuur. Het was begrijpelijk dat Miss Morgan, bij deze eerste schrede op het pad der ongerechtigheid, zoals men gevoeglijk dergelijke dingen betitelt, enigszins nerveus was. Het kon vergeleken worden met het gevoel van iemand die voor de eerste maal op het toneel van een druk bezette schouwburgzaal verschijnt en zich niets meer van zijn rol herinnert. Alleen was het avontuur van het meisje heel wat gevaarlijker en kon zij geen beroep doen op een of andere souffleur. Haar zenuwachtigheid was niet anders dan een natuurlijke reactie van iemand die opgevoerd was in ontzag voor de wet en dat zij eerst volledig zou dienen te overwinnen, vooraleer geheel opgewassen te zijn tegen een boekanierstaak, zoals Rafles die verstond. Voor de grote avonturier was een onderneming als deze de vervulling van al zijn wensen en zijn bloed vloaide slechts een ietsje sneller, zoals bij mensen die in een lichte, geestelijke roes verkeren. Hij ademde het „Avontuur”, zoals ieder ander zuurstof om in leven te blijven. Tochten, als deze naar de woning van Populous waren, het alpha en omega van zijn bestaan en zoiets alleen gaf voor hem aan het leven die bijzondere waarde waarbuiten alles troosteloos en grijs leek.

Bij Charles was het enigszins anders: bij hem was het steeds een karwei, die, voor er mee aangevangen werd, hem beangstigde. Toen echter het ogenblik gekomen was om te handelen, was hij evenals Rafles — zij het dan om andere beweegredenen — volledig meegesleept.

James was enkel wat men van hem kon verwachten, volkomen onverschillig voor alles wat buiten zijn gezichtskring lag en die gezichtskring was enkel en alleen vervuld door Rafles, die hij blindelings gehoorzaamde.

En Ophelia was in dit concert de volslagen neophiet, waarvan voorlopig nog niet anders te zeggen viel dan dat zij zich gedroeg zoals

men van elke beginnening kon verwachten. De toekomst zou moeten uitmaken of zij inderdaad van het slag was der onverschrokken vrijbuiters, voor wie de wet slechts een prikkel is om haar te dwarsbomen.

Het was om ongeveer een uur, toen de zwarte auto stilhield op het kruispunt van de Avenu de Wagram en de Rue de Courcelles. Het was afgesproken dat James met de wagen voortdurend het blok zou rondrijden, zodat op die wijze de auto elke tien minuten de woning van Populous langs zou komen, dit voor geval de inbraak ontijdig zou worden ontdekt.

Na het geven der laatste instructies, stapte Rafles uit gevolgd door Charles en Ophelia. Het huis van Populous bevond zich nog enkele honderden meters daarvandaan, die te voet zouden worden afgelegd. Aan de hand van de plattegrond had Rafles kunnen vaststellen dat de achterkant van de woning van Populous het stevigst verdedigd was. Dit was zeer begrijpelijk, daar geen enkel inbreker, uitgezonderd de grote avonturier, het zou hebben aangedurfd langs de voorkant een aanval te wagen. Het verblijf van Populous immers, ofschoon door een brede voortuin van de straatweg gescheiden, werd door de elektrische straatverlichting zodanig beschreven dat de patrouillerende politieagenten, die hier veelvuldig rondes maakten, elke verdachte handeling onmiddellijk zouden opmerken. Het was dus noodzaak, dat men eerst de patrouille opwachtte, om dan in de enkele minuten die ze nodig had om haar gebied te omcirkelen, het huis binnen te dringen. Het zou voor Rafles een kleine kunst geweest zijn om met zijn atomische boor, zich om het even waar, toegang te verschaffen; de grote avonturier wenste echter het gevaar niet te lopen dat de opening, welke op die manier gemaakt werd en die steeds tamelijk groot was, ontijdig zou worden ontdekt. Daar Miss Morgan hem verzekerd had dat de zware voordeur slechts met het ingewikkelde antieke slot en een zware ketting was beveiligd, wenste Rafles liever hier zijn vak-kennis als inbreker te doen gelden.

Om de politiepatrouille te onderscheppen had Rafles het dus het voorzichtigst geoordeeld een groot stuk van de weg te voet af te leggen en op deze tactiek volgde dan ook een gunstig resultaat. Toen ze inderdaad nog een vijftal meters van de woning van Populous verwijderd waren, werden zij ingehaald door twee langzaam fietsende agenten in een donker uniform. Beiden wierpen

een blik op de drie late wandelaars, maar de keurige kledij van dezen en het feit dat zich een vrouw in hun gezelschap bevond, stelde hen volledig gerust.

Regelmatig gleden de auto's over het asfalt, doch van deze zijde verwachtte Rafles helemaal geen gevaar. Hun kledij was inderdaad wel zo, dat iedere autovoerder, en zelfs eventuele late wandelaars, hun aanwezigheid op de stoep van Populous' woning allerminst verdacht zouden vinden.

Nauwelijks waren de politieagenten in een der zijstraten verdwenen of Rafles opende met een looper het toegangshek van Populous' verblijf en gevolgd door Ophelia en Charles stapte hij op het woonhuis toe, terwijl ze er alle drie zorg voor droegen op het grasperk bezijden het kiezelpad te lopen.

Daar Rafles er rekening mee moest houden dat de alarmsignaal in werking zou kunnen treden bij het doorknippen van de draad, diende hij op een zeer voorzichtige wijze te werk te gaan. Het was inderdaad een feit dat de moderne alarminstallaties in werking treden, van het ogenblik af dat de stroom wordt onderbroken. De enige wijze om dit gevaar te ontwijken bestond in het verwekken van een kortsluiting, waarbij de stoppen, die het alarmsignaal bedienden, zouden doorslaan. Met een vlijmscherp voorwerp, dat dun was als de snede van een scheermes en dat aan het uiteinde veel gelijkenis vertoonde met een elektrische voltmeter, zocht Rafles tussen de uiterst smalle gleuf der twee deurhelften tot hij het contactplaatje der alarminrichting had ontdekt. Een lichte druk op de knop van het toestel door Rafles' hand en het afslaan van een kleine wijzer van het werktuig, bracht de grote avonturier op de hoogte van het feit dat de eerste moeilijkheid was overwonnen. De handeling had amper één minuut in beslag genomen en reeds was Rafles bezig met een uitgelezen stel lopers het slot te beproeven. Het duurde enigszins langer vooraleer hierbij succes werd geboekt, maar tenslotte moest ook deze hindernis het afleggen tegen de kunde van de gentleman-inbreker.

De laatste hinderpaal, de ijzeren ketting, bood minder bezwaar, want nu de deur op enkele millimeters geopend kon worden, volstonden enkele streken met een haarfijne, langwerpige kattestaart, een zaagje uit het fijnste horlogeveer-staal vervaardigd, dat bij gebruik niet meer gerucht maakte dan het knagen van een muis. Toen het zaagje de ketting tot op een milimeter had door-

geknaagd, wachtte Rafles het gunstige ogenblik af om de ketting te doen springen. Toen een paar minuten later een auto met luid motorgeronk de weg kwam afgereden, overstemde dit geraas het slaan van de doorbrekende ketting, die met een harde tik binnenshuis tegen de muur aansloeg. Op hetzelfde ogenblik opende Rafles geluidloos de deur en schoven de drie schimmen snel naar binnen. Een tiental minuten bleven de indringers met ingehouden adem luisteren of geen enkel gerucht zich in de woning voerde. Rafles wist dat zoiets bijna tot de onmogelijkheden behoorde, daar de slaapkamers der dienstboden zich op de tweede verdieping bevonden, terwijl Populous zelf een der achterkamers op de eerste verdieping in gebruik had. Het was echter een aangewende stelregel, die tot de détails van zijn vak behoorde en waarvan hij nimmer afweek.

Toen echter na het verstrijken van die tijd alles in het huis doodstil bleef werd de tocht naar de eerste verdieping aangevangen. Bij de bestudering van de plattegrond had Rafles zich de ligging van de kamers zo diep in het geheugen geprent dat hij zelfs blindelings elke gewenste plaats zou kunnen bereiken. Onhoorbaar en trede voor trede werd de brede trap beklommen, erop lettend dat zij steeds van een der uiterste zijkanten gebruik maakten, dit om elk eventueel kraken der treden te ontwijken.

Op het trapportaal oriënteerde de grote avonturier zich één enkel ogenblik en opende dan resoluut een der vele deuren die erop uit kwamen. Volgens zijn geheugen bevonden de drie nachtelijke bezoekers zich nu in een vertrek, waarvan de achterwand aansloot op een der aangrenzende vertrekken van de kluis. Tot hiertoe had het gedempte licht, dat zowel in de vestibule als in de trappenzaal heerste, de indringers de weg getoond. De kamer echter, die zij nu betreden hadden, was in volledige duisternis gehuld, daar zowel de jalouziën als de schuifgordijnen gesloten waren. Hier kreeg Charles de taak zijn vriend met een kleine afgeschermd zaklantaarn bij te lichten. Uit het kleine, lederen valiesje haalde de gentleman-inbreker nu een zeer eigenaardig gevormd toestel te voorschijn, dat veel gelijkenis vertoonde met een verkleind model van een filmcamera, doch die gelijkenis was dan ook slechts oppervlakkig. (1)

Rafles ontrolde een lange draad, stopte de

(1) Zie nr. 1: „Rafles duikt weer op”.

stekker in een langs de muur aangebracht contact. Vervolgens bedekten de aanwezigen hun gelaat met een doorzichtig masker uit een speciaal plastische stof vervaardigd, terwijl Rafles ook dito handschoenen aantrok. Volgens de verklaring die Rafles reeds had gegeven, was het gebruik van deze bescherming eigenlijk niet nodig, daar de verbeteringen, welke hij mettertijd aan zijn uitvinding, die hij atomische-boor noemde, had aangebracht, dergelijke voorzorgsmaatregelen overbodig gemaakt. De grote avonturier had door zijn voortdurende vorsingen ook ontdekt dat hij, door het aanwenden van een flauwe, elektrische stroom, zoals bijvoorbeeld van een lichtleiding, de werking van het apparaat in het oneindige kon differentiëren. Zo bijvoorbeeld kon hij een toestel inschakelen op 1/1000e van zijn kracht, waarbij nog voldoende energie werd ontwikkeld, om in een paar minuten een vierkante meter staal, steen of ijzer te verpulveren. Volgens de verklaring van Rafles was het gebruik van deze atomische boor, die in staat was op korte afstand de atomen van een bepaalde, vaste stof te splitsen, geheel ongevaarlijk, wat niet wegnam dat Charles telkens kippenvel kreeg toen de machine bij zeldzame gelegenheden werd gebruikt.

Toen Rafles het toestel had ingeschakeld, klonk er een licht geruis dat op het snorren leek van een rijwielband in volle vaart. Miss Morgan, die voor de eerste keer de atomische boor in werking zag, kon haar ogen haast niet geloven. Ze zag een stuk van de muur ter manshoogte langzaam verpulveren en tot stof vergaan. Een groot, zwart gat en enkel wat, als door een reusachtig vuur zwartgeblakerd puin, was na enkele minuten het resultaat van de bewerking. Indien het meisje niet beter had geweten, zou zij aan een zeer vreemde toverkracht hebben gedacht van dezelfde aard als de verhalen, die zij in haar jeugd had gelezen. De grote avonturier scheen deze verbazing echter niet te bemerken, want na zich een weg door de muur te hebben gebaad, stapte hij vlug door de opening het andere vertrek binnen. Onmiddellijk begon hij dezelfde werking toe te passen op de tegenovergestelde muur, die echter niet uit steen, maar uit staal en gewapend beton bestond. En ook deze zeggend ondoordringbare kluiswand weerstond slechts enkele minuten aan de ontzettende kracht van de atomische boor. Het beton schrompelde ineen en viel tot stof uit elkaar, terwijl het staal achtereenvolgens, en dit in

enkele seconden, eerst gloeiend rood, daarna blakerend wit werd, om tenslotte als substantie geheel uit elkaar te vallen. Het eigenaardige van al deze verschijnselen was, dat zich hierbij geen noemenswaardige warmte ontwikkelde, terwijl Rafles, tot groot afgrijzen van Miss Morgan, dit proefondervindelijk bewees door zijn onbeschermd hand tegen een der zijwanden van de ontstane opening aan te drukken.

Er gebeurde echter niet wat Ophelia gevreesd had, namelijk dat die hand verschrompelen zou, want ongedeed kon Rafles haar terugtrekken. Dit was de enige fantasie die Rafles zich die nacht veroorloofde, want nadat de toegang was vrijgemaakt, werd de schatkamer van Populous betreden.

Een waarderend gefluit ontsnapte aan Rafles' lippen, toen hij bij het licht der elektrische zaklamp, de flonkerende, blauw-roodgroen en staalblauwe schittering zag der safieren, robijnen, smaragden en briljanten, terwijl hij tevens het zacht zijge glanzen bewonderde der halssnoeren en in bladgouden monturen gevatte, afzonderlijke parels van onschatbare waarde. Het was moeilijk te zeggen welk fortuin in deze glazen kijkkasten lag uitgesteld, doch bij de huidige koers van de Franse franc moest dat zeker vele honderden millioenen bedragen.

Systematisch opende Rafles met zijn loper de vitrines, terwijl Charles en Ophelia de kostbaarheden als was het waardeloos glas in een lederen suitcase wierpen. Toen alle glazen kasten waren leeggehaald en van hun glans beroofd op armzalige leeggelopen aquaria geleken, wierp de grote avonturier nog een onderzoekende blik in het rond. Daar het hem in de eerste plaats niet te doen was om de buit, doch meer nog om het genoegelijke van de „sport” zelf, wenste hij zijn werk met alle nauwgezetheid te vervullen. Hij was dan ook helemaal niet verbaasd in een der hoeken van de kluis een kleine stalen brandkast te ontdekken, die Miss Morgan klaarblijkelijk, verblind door de overvloedige glans der juwelen, bij haar vorig bezoek niet had opgemerkt. Enkele minuten later was de inhoud van deze safe geen verder geheim meer voor Rafles en hij kon zich verheugen op de ontdekking van een respectabel bedrag aan vreemde deviezen, bestaande uit dollars, ponden sterling, peseta's, zowel Spaanse als Mexicaanse, Zwitserse francs, Zweedse en Noorse kronen, en nog tal van andere munten, alles in bankpapier. Verder legde hij de hand op

een aantal blanco credietbrieven, die later misschien wel niet verzilverbaar zouden blijken, maar die Rafles in de wacht sleepte, enkel en alleen om Populous te pesten. Toen de brandkast ongeveer netjes leeggehaald was, viel de blik van de grote onbekende op de onderste lade, waarin een dikke bundel papieren, blijkbaar een dossier, zichtbaar was.

Nieuwsgierig nam Rafles het ter hand, sloeg de eerste bladzijde om, en een trek van verbazing vloog over zijn gelaat. Vlug bladerde hij het lijvige document door en zijn gelaat kreeg een strakke plooi, terwijl in zijn ogen een harde uitdrukking verscheen. Charles en Ophelia volgden met stijgende verbazing en nieuwsgierigheid de wisselende gemoedsuitdrukkingen, die zich op het gelaat van Rafles weerspiegelden.

Tenslotte waagde Charles fluisterend te vragen wat voor iets hij eigenlijk ontdekt had.

Rafles keek zijn vriend vol ernst en diepe ontroering aan; hij aarzelde enkele seconden, doch schudde dan het hoofd en zei:

— Later, Charles. Het zou ons te ver voeren hierover uit te wijden. Het is echter iets van zéér groot gewicht en het was wellicht de voorzienigheid die mij hierheen heeft gebracht om mij dit document te laten ontdekken! Laat ons nu echter vlug heengaan, want naar het blijkt uit deze laatste ontdekking is Populous niet helemaal de man zoals wij het ons hebben voorgesteld. Hij is gevaarlijker dan vergif en veel erger dan alles wat er ter wereld aan monsterachtigs en bederf bestaat.

Vlug schoven de drie schimmen langs dezelfde weg naar de uitgang toe. Met de meeste omzichtigheid opende Rafles de zware toegangsdeur en blikte in een volledig verlaten straat, terwijl in de verte een nauw hoorbaar gegons door de stilte tot hen doordrong. Het was het rumoer van het Parijse nachtleven dat elke nacht tot in de morgenuren voortgang vond.

Als schimmen gleden Rafles en zijn vrienden de voortuin door, en bereikten ongehinderd de straatweg. Pas hadden ze enkele tientallen meters afgelegd in volledig stilzwijgen, toen in de verte gedempte auto-lichten opdoken, die snel naderbij kwamen. Op een tiental meters afstand herkenden de drie wandelaars hun wagen en ook James scheen hen reeds te hebben opgemerkt, want vlug bracht hij de auto tot stilstand, juist op hun hoogte. Een paar gefluisterde woorden weerklonken en de suitcase veranderde van eigenaar en ging in de handen van James

over, gevolgd door het kleine valiesje dat het inbrekersmateriaal bevatte. Onmiddellijk daarop zette de wagen zich in beweging, en verdween in snelle vaart uit het gezicht.

Reeds vertoonde zich een smalle lichtstreep in het Oosten, die het begin van een nieuwe dag aankondigde, en hier en daar haastte een vroege wandelaar zich naar het nabijgelegen metrostation, dat zojuist zijn deuren had geopend.....

HOOFDSTUK III.

WAARIN HOOFDCOMMISSARIS BACCERT EEN BEZOEK AFLEGT EN CHARLES BRENT EINDELIJK GELIJK KRIJGT.

De volgende morgen werd er pas heel laat ontbeten op Rafles' villa te Neuilly. Zowel Miss Morgan, Charles en James hadden hun bed slechts heel laat kunnen opzoeken en de laatste had zelfs maar een paar uur slaap kunnen genieten. De Grote Avonturier zelf, had helemaal niet aan rust gedacht, doch had de resterende uren besteed aan de lezing van de documenten, welke hij in Populous' brandkast had ontdekt.

Toen hij rond half elf aan de ontbijttafel verscheen, stond zijn gelaat strak en, naar Charles meende op te merken, zelfs enigszins zorgelijk. De jonge man waagde het echter niet, iets te vragen, daar hij die tekenen kende, en bij ervaring wist, toch geen antwoord te zullen krijgen. Het was in ieder geval een feit, begreep hij, dat de ontdekking die zijn vriend gedaan had, van heel ernstige aard moest zijn en dat de eerstvolgende uren dan ook rijk zouden zijn aan allerlei gebeurtenissen.

Ook Ophelia slaagde er niet in, het gesprek te animeren en tersluiks keek ze naar Charles, terwijl ze vragend haar wenkbrouwen optrok. Deze knikte echter geruststellend, waaruit het meisje begreep dat er de vorige nacht niets verkeerd was gegaan, doch dat er weer nieuwe problemen waren gerezen.

Toen het ontbijt ten einde liep en James had afgeruimd, scheen Rafles uit zijn overpeinzingen te ontwaken. Hij ademde diep de frisse lucht in, want het ontbijt had plaats-

gevonden op het terras, vroeg James om een verse kop koffie en wilde zich net tot zijn beide disgenoten wenden, toen ze hoorden hoe met luid geknars van remmen een auto voor de villa stilhield. Een paar ogenblikken later werd er driftig aan de voordeur gescheld en niet lang daarna kwam James met stalen gezicht aandienen:

— Hoofdcommissaris Baccart! Hij wenst U dringend te spreken, Sir!

— Laat de hoofdcommissaris maar hierheen komen, James; hij zit al te veel opgesloten in zijn bureel en zal best wat frisse lucht kunnen gebruiken, antwoordde Rafles op onschuldige toon.

Het duurde niet lang of hoofdcommissaris Baccart verscheen in de deuropening. Zijn gezicht leek een donderwolk en hij keek met vernietigende blik naar de drie personen aan de tafel.

— Kom toch hierheen, hoofdcommissaris! riep Rafles joviaal, en maak het U gemakkelijk in een van die ligstoelen.

Even aarzelde Baccart, haalde dan korzelig de schouders op en gaf gevolg aan het verzoek zonder er echter iets van zijn kwaad-aardig gezicht bij te verliezen.

Rafles scheen het slecht humeur van Baccart helemaal niet op te merken. Nadat de hoofdcommissaris had plaatsgenomen, vervolgde de gentleman-inbreker op beminnelijke toon:

— En, beste hoofdcommissaris, welke goede wind waait U hierheen? Ik hoop dat, nu professor Zukor verdwenen is, de gesel van de groene dood wel bijna geheel is uitgeroeid.

— Op dat gebied is alles volkomen in orde, bromde Baccart.

Even aarzelde hij, slikte een paar maal als wist hij niet goed hoe te beginnen, zodat Rafles niet nalaten kon plagend te vragen:

— Nu, mijn waarde hoofdcommissaris, is er soms iets bijzonders gebeurd?

Deze woorden, die voor Baccart heel veel weg hadden van een bedekte spotternij, deden hem plotseling losbarsten.

— Je weet maar drommels goed wat er aan de hand is! brieste Baccart. Of wil je het soms ontkennen?

— Hoe zou ik? vroeg Rafles volkomen onschuldig; ik begrijp niet waarover U het heeft, zodat het al te gek van mij zou zijn om iets te ontkennen.

De hoofdcommissaris blies verachtelijk door zijn neus. Dan zei hij:

— Doe niet zo dwaas, Rafles. Het is hele-

maal geen ogenblik om grappen te verkopen.

— Maar mijn beste man, zei Rafles, terwijl hij protesterend de hand ophief. Het is helemaal mijn bedoeling niet om met een achtbaar vertegenwoordiger van het gezag als U grapjes uit te halen! Maar als U wilt, dat we elkaar zouden begrijpen, doet U het best, duidelijke taal te spreken.

— Nu, snauwde de hoofdcommissaris, als je er dan absoluut op staat, dan zal ik maar met de deur in huis vallen: Waar zijn de juwelen en het geld, die je heden nacht in de woning van Monsieur Populous hebt gestolen?

Rafles keek Baccart met zulke goed gespeelde verbazing aan, dat deze een kreun van wanhoop liet horen.

— Ho, zei Rafles, wringt daár de schoen. Er werd ergens in Parijs ingebroken en daar de politie niet onmiddellijk een spoor vindt, kiest U de gemakkelijkste weg en schuift de diefstal maar in mijn schoenen. U hebt natuurlijk als volgt geredeneerd: John Rafles is in Parijs, of althans in de nabijheid ervan, er wordt ergens ingebroken en de politie vindt geen spoor; conclusie dus: Rafles is de dader! Ik moet zeggen dat ik vanwege de Parijse politie een intelligenter redenering had verwacht.

— Je praat om de kwestie heen, Rafles! zei Baccart grimmig; ik ben hier niet gekomen op losse vermoedens, maar met een volstreekte zekerheid.

— En die zekerheid is? vroeg Rafles.

— De wijze waarop de diefstal werd begaan; hij is zo sluw en met de aanwending van dusdanige middelen begaan, dat hij duidelijk het merk van JOHN RAFLES draagt. Geen enkel inbreker ter wereld buiten jou zou in staat geweest zijn binnen te dringen in de kluis van Mijnheer Populous.

— Dat is nogal een negatieve bewijsvoering, vind U zelf niet hoofdcommissaris? Met andere woorden komt het dus daarop neer, dat, daar U geen enkele handige inbreker kent, alleen ik voor de dader in aanmerking kom. Als dat het enige bewijs is dat U hebt, dan zou ik maar vlug huiswaarts keren. Als U er ooit een rechtszaak van zou maken, zou de gehele wereld in een schaterlach uitbarsten en bleef er U niets anders over dan ontslag te nemen. En wat meer is — ging Rafles verder — indien U werkelijk van plan moest zijn om deze zaak door te drijven, dan zou een eenvoudig telefoontje van mij aan de heer Populous volstaan, opdat hij onmiddellijk zijn neergelegde klacht zou

intrekken. En het zou mij niet verwonderen, indien hij dan zou zeggen dat de gehele zaak op een misverstand berust en er nooit een diefstal heeft plaats gehad.

Hoofdcommissaris Baccart voelde, aan de ernst waarmee Rafles deze woorden uitsprak, dat hij hier voor een zaak stond, die meer dan één kant vertoonde.

— Zo-o, zei hij langgerekt. Ik weet Rafles, ging hij verder, ik weet dat je héél geslepen bent. Maar ditmaal zal het je toch niet gelukken te ontsnappen. Ik kwam naar hier in de overtuiging de zaak te kunnen schikken, wanneer je het gestolene wilde teruggeven en Frankrijk onmiddellijk verlaten. Door je medewerking in het geval Zukor, meende ik dat aan jou verplicht te zijn. Daar je echter halsstarrig op je standpunt blijft staan, zal ik in het vervolg officieel tegen je optreden.

— Uitstekend! zei Rafles goedgehumeurd; en op ietwat scherpere toon verder gaande:

— Mag ik U dan verzoeken mij in het vervolg dan niet meer te tutoyeren. Ofschoon ik zelf het niet deed, heb ik U tot hiertoe toegestaan mij familiair te behandelen. Daar U echter officieel tegenover mij wilt staan, verzoek ik U dienovereenkomstig te handelen.

— Zoals U verkiest, zei Baccart. En zich vervolgens tot Ophelia en Charles wendend, vervolgde hij:

— Jonge dame en ook U, mijnheer, mag ik U verzoeken heen te gaan tot ik U nodig heb.

Miss Morgan en Brent keken elkaar onderzoekend aan, aarzelden even, doch maakten dan aanstalten om aan het verzoek te voldoen. Plots echter weerklonk de heldere stem van Rafles, die zei:

— Een ogenblikje alsjeblieft!

En zich vervolgens tot Baccart wendend:

— Mijnheer de Hoofdcommissaris, dit is mijn huis hier en buiten mij geeft hier niemand bevelen! Ik heb helemaal geen geheimen voor mijn vrienden en als U mij iets te vragen of te zeggen hebt, kunt U dat doen in hun bijzijn, ofwel verdwijnen.

Eén ogenblik kruisten zich de blikken van Rafles en Baccart, tot de laatste tenslotte de ogen neersloeg. Dan, met een poging om zijn autoriteit te herstellen, zei hij:

— Het zou mij niet moeilijk vallen, John Rafles, om U in hechtenis te laten nemen.

— Probeer het, zei Rafles koud, maar weet er dan ook de gevolgen van te dragen.

De hoofdcommissaris slikte een paar keer zenuwachtig en zei dan:

— Goed, John Rafles, voorlopig wint U

het. Gelieve mij dus te zeggen wat U in de afgelopen nacht hebt gedaan.

— Gewandeld, antwoordde Rafles lachend. Een wandeling gemaakt in de stad in gezelschap van Miss Morgan en van Mijnheer Brent.

— En waar was uw bediende?

— U bedoelt James? Die was hier in de villa; U kunt het hem trouwens zelf vragen.

— Zal ik ook! blafte Baccart. Hoe laat is U hier weggegaan?

Rafles haalde de schouders op.

— Tien uur, elf uur, misschien later, misschien vroeger.

— Was U per auto? vroeg Baccart verder.

— Nee, zei Rafles. We namen de bus als doodgewone stervelingen.

— En wanneer kwam U terug?

— Tussen drie à vijf uur deze morgen.

— En kwam U ook met de bus terug?

— Nee, wij namen een huurauto, aan de Av. des Champs Elysées. En als ik U soms helpen kan bij uw opzoeken — vervolgde Rafles plagerig, kan ik U mededelen dat de chauffeur op héél persoonlijke wijze kon vloeken, aan de linkerkant van zijn neus een wrat had en op onfatsoenlijke wijze naar absinth rook. Het nummer van zijn wagen heb ik echter vergeten te noteren.

De hoofdcommissaris beantwoordde deze spotternij niet, doch zette zijn ondervraging voort:

— U ontkent dus in de nabijheid te zijn geweest van de woning van Monsieur Populous?

— Nee, zei Rafles.

— Wát!!!

— Ik zei neen, interrumpeerde Rafles, vermits U me tot hiertoe nog niet vertelde waar die fameuze Monsieur Populous verblijft, zodat ik niet weet of we tijdens onze wandeling al dan niet in de nabijheid ervan zijn geweest.

— O, zei Baccart, dat is dus de bedoeling! U beweert dus dat U Monsieur Populous niet kent?

— Pardon, zei Rafles, dat heb ik niet beweerd! Ik zei alleen niet te weten waar hij woont.

— Zo, zei Baccart; en U weet dus helemaal niets van Populous' juwelen af.

— Ik niet, zei Rafles. Misschien weet U het wel.

— Inderdaad! grauwde Baccart. U heeft ze.

— Op valse gronden beschuldigd van diefstal — mompelde Rafles — en dat in het bijzijn van twee getuigen. Foei, foei, hoofd-

commissaris. Ik heb de indruk dat U oud wordt.

Met een driftige klap sloot Baccart zijn notitieboek dicht, terwijl hij gromde:

— Nu is het genoeg!

— Vindt U werkelijk, Hoofdcommissaris? Zou het soms schaden aan uw onderzoek wanneer U niet noteert wat ik gisteravond bij het souper heb gebruikt?

Een bos van drift kleurde de wangen van de hoofdcommissaris, doch hij was verstandig genoeg niet in te gaan op de spot van Rafles. Hij was een goed politiemans en hij wist heel goed dat niemand anders dan de grote avonturier de inbraak bij Populous had gepleegd. Er bestond echter geen enkel bewijs en er was ook geen enkel spoor gevonden, zodat deze wetenschap hem totaal van nul en gener waarde was. Hij kon natuurlijk beproeven tegen Rafles een aanhoudingsbevel te doen uitvaardigen, doch langer dan enkele dagen zou de gentleman-inbreker niet vast te houden zijn, terwijl de gevolgen uitsluitend en alleen op Baccarts hoofd zouden terechtkomen. Wanneer het een gewone kruimeldief of een zakkenroller had gegolden, zou de hoofdcommissaris geen ogenblik gearzeld hebben, maar ten opzichte van Rafles durfde hij het waagstuk niet aan. Want indien Miss Morgan de getuigenis van Rafles bekrachtigde, zou geen enkele raadkamer de moed hebben, of het recht de gentleman-inbreker een dag langer vast te houden. Baccart voelde dat de zaak hem voorlopig ontglipt was en dat het dwaasheid zou zijn aan Rafles verdere vragen te stellen, die geen enkel ander resultaat zouden hebben dan dat hij door zijn antwoorden zijn positie verstevigde.

Zonder een woord te spreken nam hij afscheid en hij dacht er zelfs niet meer aan James, die hem uitgeleide deed, te vragen of hij inderdaad de avond en de nacht tevoren op de villa was geweest. Hij zou alleen aan het net van leugens nog een paar draden bijspinnen en zich waarschijnlijk, evenals Rafles, inwendig verkneuteren over de machteloosheid van den hoofdcommissaris. Met een ruw gebaar van zijn voet duwde hij de starter in, en vertrok in de richting vanwaar hij gekomen was, heel wat ervaringen rijker, maar geen stap naderbij tot zijn doel gekomen.

**
*

Hoofdcommissaris Baccart was amper goed en wel vertrokken toen Ophelia en

Charles, die al die tijd met moeite hun lachen hadden ingehouden, het luid uitproestten. De snedige antwoorden van Rafles waren inderdaad van die aard geweest, dat iemand, met zin voor humor, zich moeilijk daarbij goed zou kunnen houden. Ook de grote avonturier glimlachte eventjes, doch die glimlach vervloede snel, toen Charles vroeg, nadat hij aan zijn opgekropte lachlust lucht had gegeven:

— Zeg, John, het was zeker ook een grapje wanneer je Baccart bedreigde met de naam van Populous zelf? Ik bedoel toen je zei, dat één telefoontje van jou, aan de bestolene zou volstaan, om deze zijn aanklacht te laten intrekken?

— Dat was helemaal geen grapje, Charles, maar bittere ernst. Toen Baccart arriveerde was ik juist op het punt jullie een en ander mede te delen over de documenten, die ik uit de brandkast van Populous heb genomen.

— Wat voor dingen zijn het dan? vroeg Ophelia nieuwsgierig. En welke betekenis hebben ze voor ons?

— Ze betekenen enkel en alleen, zei Rafles, terwijl een harde trek om zijn mond verscheen, dat de strijd, die wij met professor Zukor gevoerd hebben, nog lang niet beëindigd is.

Zowel Ophelia als Charles keken de spreker met evenveel ongeloof als verbazing aan.

— Bedoel je, vroeg Ophelia fluisterend, bedoel je dat Zukor nog niet.....

— Stel je gerust, Ophelia. Zukor zelf is voor altijd van de baan, maar zoals ik wel altijd vermoed heb, stonden er nog andere personen achter hem, schurken met misschien nog meer geld, dan invloed en die probeerden professor Zukor aan hun eigen belangen dienstig te maken. Daardoor is het ook te begrijpen dat de professor de beschikking had, zowel over mannen als over materiaal en ook over ruime geldmiddelen. Waarschijnlijk hebben zijn geldschietters er geen rekening mede gehouden dat Zukor bijna volslagen gek was en slechts van de hem ten dienste gestelde middelen gebruik maakte om zijn eigen plannen te verwezenlijken. En een van de bijzonderste beschermers, die waarschijnlijk een zucht van verlichting heeft geslaakt toen hij de dood van Zukor vernam, is Mijnheer Populous!

— En het dossier dat je ontdekt hebt in de brandkast van Populous? vroeg Charles. ...

— Behelst een volledige beschrijving van

al Zukors handelingen, van zijn uitvindingen en van de sommen, die hem beschikbaar werden gesteld, vulde Rafles aan.

— En wat kunnen wij nu doen? vroeg Ophelia. Doen wij niet het best de politie ervan op de hoogte te brengen?

— Ja, vulde Charles aan, waarom heb je er niet met Baccart over gesproken?

— Mijn beste Charles, en jij ook Ophelia, begrijpen jullie dan niet dat zoiets onmogelijk is? In de eerste plaats zou ik daardoor bekend hebben de inbraak bij Populous te hebben gepleegd; doch de tweede en voornaamste reden die er mij van weerhouden heeft, is, dat de politie Populous weinig of niets in de weg zou kunnen leggen. Men kan iemand niet straffen omdat hij bijvoorbeeld de levensbeschrijving van een misdadiger bijhoudt, terwijl Populous misschien wel op tien verschillende manieren kan bewijzen dat hij zijn kennis der uitvindingen van Zukor nooit van deze laatste zelf is te weten gekomen.

— Maar dan de financiële steun die hij verleende? vroeg Charles.

— Daarover is in zulke bedekte termen gewaagd, dat het echt een hapje zou zijn voor een stel gewiekste advocaten. Neen, zei Rafles, hier kan de politie ons op geen enkele wijze van dienst zijn, en zijn we uitsluitend aangewezen op onszelf.

— En dus? vroeg Charles.

— En dus, beste Charles, blijft er ons niet anders over dan Populous geheel ten val te brengen. Hij en zijn trawanten, meer nog dan Zukor zelf, zijn in eerste instantie de verantwoordelijken voor de dood van honderden mensen en het is niet meer dan billijk dat ze daarvoor met hun leven betalen! Want vandaag of morgen kan een andere Zukor opduiken, zij het dan ook dat zijn naam anders klinkt, maar met even verderfelijke ideën en een even misdadig en vernielzuchtig brein als zijn voorganger. En Populous zal geen ogenblik aarzelen om die man voor zijn eigen, god weet welke bedoelingen, te doen werken.

— Dan begint het spelletje dus van voren af aan? zuchtte Charles.

— Niet helemaal van voren af aan, Charles; toen we de strijd tegen Zukor aabonden wisten wij van dezen man totaal niets af, kenden zijn verblijf niet en wisten zelfs niet hoe hij er uit zag. Met Populous is dat helemaal iets anders; we beschikken over een massa inlichtingen over hem, weten zijn woonplaats en zijn gedeeltelijk op de hoogte van zijn doen en laten. Hij kan niet,

zoals Zukor, ergens spoorloos verdwijnen, want te veel belangen binden hem aan een geregelde maatschappelijke omgang. Indien hij langer dan drie maanden afwezig moest zijn, zonder dat er een spoor van hem te vinden is, dan zou het financiële rijk, dat hij zich in twintig jaar heeft opgebouwd, waarschijnlijk als een kaartenhuis ineenstorten. Niet dat ik de moeilijkheden van mijn strijd tegen Populous onderschat, maar hij is in ieder geval geen Zukor en zal wel niet over diens moorddadige middelen beschikken.

— Ik hoop het met jou, zei Charles, maar als het mij te doen stond zou ik het stof van Parijs van mijn schoenen schudden en op een rustiger plaats mijn vakantie gaan doorbrengen.

— Maar Charles! zei Ophelia verwijtend.

— Laat maar, Ophelia, zei Rafles glimlachend. Charles meent het heus niet zo kwaad, maar blijft op sommige ogenblikken liefst aan de veilige kant. Op dat punt is hij om zo te zeggen, mijn beter ik.

— Ja, zei Charles wijsgerig, maar het is alleen jammer dat je je zo bitter weinig aan de raadgevingen van dat beter ik gelegen laat.

— Dát is juist het geheim, antwoordde Rafles, want de dingen die mijn beter ik mij afraadt te doen, zijn juist die, waarbij ik steeds succes boek.

— Behalve als het mislukkingen worden, zei Charles langs zijn neus weg.

En hierop bleef Rafles hem het antwoord schuldig.

HOOFDSTUK IV.

WAAROM RAFLES ZIJN DINER VERSPEELDE EN WAARUIT BLIJKT WAAROM NIEMAND DE DAG MAG PRIJZEN VOOR DE AVOND IS GEVALLEN.

De Heer Populous had een zêr slechte nacht gehad. Zijn meestal gladde gelaatsuitdrukking had nu plaats gemaakt voor trekken die aan een roofdier deden denken en karakteristiek waren voor de innerlijke geardheid van hun bezitter. Zenuwachtig liep hij in zijn bureel op en neer, dat gevestigd

was op het gelijkvloers van een somber huis op de Boulevard d'Enfer. Toen Populous het gebouw had aangekocht, had het reeds voor meer dan honderd doeleinden gediend en de kelders waren eens de werkplaats geweest van een bende valse munters. Wellicht was die reden doorslaggevend geweest voor Populous om de aankoop ervan te doen, want alles dat buiten het normale stond oefende steeds een vreemde aantrekkingskracht op hem uit. Het was eerst maanden later dat hij het gebouw naar zijn eigenlijke waarde leerde schatten en ontdekte dat het geschikt was voor verschillende doeleinden. Om die reden ook had Populous een gefingeerde verkoop van het eigendom geënceneerd, waarbij het bezit van eigenaar veranderde, doch niettemin in feite aan de verkoper bleef toebehoren. Officieel heette het dat hij het gelijkvloers in pacht had, terwijl de bovenverdiepingen onverhuurd bleven, om reden van ongeschiktheid voor gebruik. Van hieruit was het dat Populous zijn eigenlijke transacties leidde en dat de onzichtbare draden van zijn organisatie uit alle delen van de wereld samenkwamen.

Populous bezat weliswaar nog tal van burelen in andere gedeelten van de stad, doch zelden gebeurde het dat een bediende, welke daar werkzaam was, promotie kon maken naar het bureel van de Boulevard de l'Enfer. Het weinig personeel dat Populous daar bezigde, bestond uit mannen met een zeer getormenteerd en twijfelachtig verleden. Allen waren zij op een of andere manier van Populous afhankelijk en de wapens, die hij tegen hen in zijn bezit had, moesten wel van ongemene kracht zijn, daar het nog nimmer gebeurd was dat een dezer lieden ooit maar één woord over hun bedrijvigheid en hun werkgever hadden los gelaten. Veel ging er doorgaans niet om in het gebouw, want de zaken, die Populous daar dreef, waren van die aard, dat zij geen al te nauwkeurige boekhouding behoeften.

Populous verscheen slechts in het gebouw, op ogenblikken dat er belangrijke zaken op het spel stonden en zo ook was hij nu in de voormiddag hier opgedoken na een bijna slapeloze nacht te hebben doorgebracht in zijn woning aan de Avenue de Wagram.

De verwekker van deze stoornis was niemand anders dan Hoofdcommissaris Baccart geweest, die, nadat hij de vorige dag een bezoek had gebracht aan Rafles te Neuilly, zich in de namiddag naar de woning van Populous had begeven. Baccart had aan

Populous tientallen strikvragen gesteld, schijnbaar bedoeld als voorwendsels, die licht konden werpen op de inbraak van de vorige nacht. Het had Populous heel wat moeite gekost om handig al deze gevallen te ontwijken en tenslotte was het hem gelukt de hoofdcommissaris in het nauw te drijven, zodat deze zich iets liet ontglippen over zijn gesprek met Rafles. Van louter nijd had de hoofdcommissaris Populous dan op de man af gevraagd, of de man, die de inbraak blijkbaar had gepleegd, niet over een of ander wapen beschikte waarmee hij Populous kon bedreigen. En stukje voor beetje was de Griek te weten gekomen wat er eigenlijk van de gehele kwestie waar was en het had hem alle moeite der wereld gekost om zijn diepe aandoening en zijn ongerustheid voor Baccart te verbergen. De hoofdcommissaris van zijn kant was van oordeel dat het helemaal geen kwaad idee kon zijn om Populous tegen Rafles uit te spelen en de beide mannen tegen elkaar in het harnas te jagen. Dit was inderdaad een handige zet van Baccart, doch hij had er te weinig rekening mede gehouden, dat de beide tegenstanders in geen enkel geval beroep zouden doen op de politie om hun geschil te beslechten. Zomin als hij bij Rafles iets definitiefs over Populous te weten was gekomen, kon hij bij deze laatste evenmin enig nieuws opdoen, dat hem op een of andere wijze dienstig kon zijn in zijn opsporingen. Had Populous door de komst van Baccart nog enige hoop gekoesterd dat het dossier betreffende professor Zukor bij vergissing was medegenomen tijdens de inbraak, na het vertrek van de hoofdcommissaris was hij er evenwel ten volle van overtuigd, dat die documenten, bij de man die ze had bemachtigd, nog van veel groter gewicht zouden zijn, dan de ontvreemde juwelen.

Vertrouwd als hij was met alles wat Zukor betref, wist Populous ook dat deze hoofdzakelijk door toedoen van John Rafles aan zijn einde was gekomen. En nu hij wist dat niemand anders dan de gentleman-inbreker in zijn kluis was binnengedrongen, begreep hij aan welk gevaar hij was blootgesteld. Het was dan ook niet zonder reden dat hij de nacht praktisch slapeloos had doorgebracht, daar hij wel vermoedde dat de grote avonturier snel en onbarmhartig toe zou slaan. Alhoewel hij de eigenlijke middelen waarover John Rafles beschikte, niet kende, toch liet het bij Populous geen twijfel dat zijn tegenstander hem al heel vlug een bezoek zou brengen. Voor iemand als Rafles, volstond

een dag, om te ontdekken waar zich het eigenlijke hoofdkwartier van hem, Populous, bevond. En dat was de reden dat de Griek zich reeds vóór negen uur 's morgens naar de Boulevard d'Enfer had begeven, opdat de komst van Raffles aldaar hem niet zou verrassen. Misschien zou het een zenuwslopend wachten worden, maar dat had Populous er wel voor over. Slechts een snel handelen zou Raffles alle kansen geven om zijn tegenstander te verslaan, en Populous was niet zo dwaas om te geloven dat de grote avonturier dit voordeel onbenut zou laten voorbijgaan.

**

Dezelfde dag, rond tien uur in de morgen, verliet Raffles Neuilly zonder zich te storen aan de protesten van zijn drie gezellen. Al hun aandringen ten spijt, wilde hij niet dat één hunner hem op zijn tocht vergezelde, daar hij, naar hij lachend zei, bij Populous slechts polshoogte ging nemen. En zo vertrok hij, met de belofte tegen het uur van de lunch, terug te zullen zijn.

Zoals Populous terecht had vermoed, had het Raffles niet zo heel veel tijd gekost om de ligging van het hoofdkwartier van de Griek uit te vinden en Raffles begreep ook dat Populous, indien hij enigszins snugger was, wel zou begrijpen dat de grote onbekende hem daar een bezoek zou brengen. Raffles had er immers op gerekend, dat Hoofdcommissaris Baccart zijn woorden aan Populous wel vrij getrouw zou hebben overgebracht, met de sluwe berekening op die wijze van een der beide partijen belangrijke inlichtingen te verkrijgen. Zoals we gezien hebben, had Baccart inderdaad die tactiek beproefd, daar hij niet kon vermoeden dat de belangen én van Raffles én van Populous in deze zaak zo buitengewoon belangrijk waren, dat zowel de een als de ander de politie er liefst zoveel mogelijk buitenhield. Het spel dat tussen de beide tegenstanders gespeeld werd, was zo geraffineerd en zo geheel persoonlijk, dat zelfs Hoofdcommissaris Baccart er geheel door van de wijs werd gebracht. Hij miste de ontbrekende schakel, namelijk de naam van Zukor, waarop de gehele inzet van de strijd gebaseerd was.

Deze en dergelijke overpeinzingen vulden de geest van Raffles tijdens zijn rit naar de Boulevard de l'Enfer, daar de grote avonturier er ten stelligste van overtuigd was dat Populous de hoofdcommissaris ook wel niets wijzer zou hebben gemaakt.

Het was ongeveer elf uur, toen Raffles voor

Populous' hoofdkwartier arriveerde. Volmaakt onverschillig, alsof het een gewoon alledaags bezoek gold, stapte hij het gebouw binnen en liet zich door een tamelijk verdacht uitzierend individu, die op zijn eentje in het kleine kantoor zogenaamd „werkte”, onder de naam van Sir Neville bij Populous aandienen. De man wierp tersluiks een blik op de bezoeker, gromde iets onverstaanbaars en verdween op een sluipende manier, die eigen is aan lichtschuwe individuen.

Daar de man Raffles niet naar de reden van zijn bezoek had gevraagd, begreep de grote avonturier wel dat, zoals hij ook wel voorzien had, Populous op zijn bezoek was voorbereid. En dat de Griek ongetwijfeld wel héél goed zou weten wie achter de naam van Sir Neville schuilging, wist Raffles maar al te goed. Het duurde enkele minuten vooraleer de „gluiperd”, zoals Raffles in zijn geest de zagezegde bediende betitelde, terugkwam met de boodschap dat Monsieur Populous de heer Neville verwachtte. Die enkele minuten waren nodig geweest om Populous de gelegenheid te geven zijn nerveusiteit van zich af te zetten, iets waarin hij tenslotte dan ook geslaagd was. Voorafgegaan door de „gluiperd”, liep Raffles een lange, smalle gang af, waarvan aan het einde zich de werkkamer van Populous bevond. Met een lichtschuwe blik in de ogen opende de gluiperd de deur voor de grote avonturier en Raffles bevond zich van aangezicht tot aangezicht tegenover de man, wiens ondergang hij had gezworen. Na gewacht te hebben tot de gluiperd de deur achter zich had gesloten, zodat beide mannen zich alleen in het vertrek bevonden, richtte Populous zich met een volmaakt beminnelijk gebaar, dat niets van zijn eigenlijke gevoelens verried, tot zijn bezoeker:

— Gaat U toch zitten, Sir Neville! en wees daarbij op een zware, notelaarhouten zetel, die vlak voor zijn bureautafel was opgesteld. — En waarmee kan ik U van dienst zijn?

Raffles, die een snelle blik in het rond had geworpen, keek Populous een paar seconden onbewogen aan, gaf gehoor aan diens uitnodiging en nam in de aangeboden zetel plaats, terwijl hij antwoordde:

— Wel, Mijnheer Populous, alvorens over te gaan tot meer afdoende maatregelen, vond ik het niet ongepast U een bezoek te brengen en een en ander met U te bepraten.

— Zo! zei Populous langzaam en sarcastisch. U is dus vóór alles steeds gentleman.

Het is heel vleidend voor mij dat U zich deze moeite getroost!

— Och, zei Rafles onverschillig, het heeft niet veel om het lijf. Uw verblijfplaats was veel gemakkelijker te vinden dan bijvoorbeeld die van professor Zukor, onzaliger gedachtenis.

— Dat is niet altijd een voordeel, Sir Neville, merkte Populous met een lichte spotlach op. Iemand als Zukor was niet gemakkelijk te ontdekken, maar wanneer men zijn verblijfplaats had opgespoord, was de rest slechts kinderspel.

— U schijnt professor Zukor al heel goed gekend te hebben, ging Rafles ten aanval over.

— Och, een en ander krijgt men soms wel te horen, ontweek Populous. En daar ik me steeds interesseer voor mensen met buitengewone ideeën, heeft de Zukorzaak m'n bijzondere aandacht gewekt.

— Dat is me reeds opgevallen, zei Rafles koel. U beschikte inderdaad over een verbazingwekkende documentatie hierover.

— Ja, zei Populous, terwijl hij zich peinzend over de kin streek, de verdwijning ervan heeft me zeer erg geschokt. Maar, voegde hij er aan toe, terwijl hij Rafles door-dringend opnam, misschien is er wel een middel om ze terug te bekomen? Ze is me heel wat waard en.....

— Stel U dat uit het hoofd, onderbrak Rafles hem misprijzend. Het is mogelijk dat U een prijs hebt voor alles, maar voor mij zijn er bepaalde grenzen. Zukor was een gewetenloos moordenaar, maar er zijn misdadigers die honderd maal verfoeilijker zijn dan hij, namelijk zij, die de moordpartijen met hun geld en hun invloed steunen en bevorderen.

— Dat dacht ik wel, zei Populous zuchtend, U is dus werkelijk zo romantisch en weekhartig zoals ik het mij had voorgesteld. Jammer, werkelijk jammer! Maar wat verwachtte U dan wel van dit bezoek? ging hij vragend verder.

— Ik verwachtte mij de man te vinden die ik mij had voorgesteld, antwoordde Rafles laconisch.

— Wel, zei Populous ironisch, dan kunnen we ons beiden prijzen om ons psychologisch doorzicht. Maar wat denkt U verder te doen?

— Wel, zei Rafles, ik hoop dat U zich dienaangaande geen illusies zult maken. Mannen van uw soort zijn nog erger dan ratten!

— Zéér interessant, murmelde Populous. Maar gesteld nu dat ik voor dergelijke eer zou bedanken?

Enkele seconden heerste er volkomen stilzwijgen; de blikken der beide tegenstrevers kruisten zich als rapieren, en ondanks het geestelijk steekspel tot hiertoe met een zekere luchthartigheid gevoerd was, bleek uit dit ogenspel duidelijk hoe de dreigende schaduw van de dood over dit alles zweefde. Dan zei Rafles ijskoud:

— En hoe stelt U zich zoiets voor?

— Zo! schreeuwde Populous triomfantelijk, terwijl hij op hetzelfde ogenblik een knop indrukte, die tijdens het hele gesprek onder zijn hand verborgen was gebleven. Terzeldertijd weerklonk een luid geklik en Rafles voelde, één onderdeel van een seconde te laat, hoe zijn handen en voeten in stalen vangarmen omkneld werden.

Te laat moest de grote avonturier bemerken, dat de zetel waarin hij had plaats genomen, een ingenieuze constructie was, zo gebouwd, dat wie er in plaats nam, reddeloos aan de genade en ongenade van Populous overgeleverd was.

— De oude truc hé, zei hij smalend tegen Populous.

— Inderdaad, antwoordde Populous grijnzend, de oude truc, maar nog altijd afdoende, zoals U ziet! Dé Grote Rafles, die zich met 'n dergelijke toneeltruc als een kind laat beetnemen! Nee, ik moet zeggen dat ik heel wat beters van U had verwacht!

Rafles dwong zichzelf tot kalmte en incasseerde de spot met onbewogen gelaat.

— En denkt U werkelijk, vroeg hij, dat U dit ongestraft doen kunt? Mijn vrienden weten dat ik hierheen gekomen ben en zullen onmiddellijk ingrijpen indien ik nog niet terug ben tegen lunchtijd. Vergeet vooral niet dat het dossier van Zukor veilig is opgeborgen en dat, wanneer ik niet op de gestelde tijd terug ben, het document onverwijld aan Hoofdcommissaris Baccart zal worden bezorgd.

— U kunt mij geen vrees aanjagen, zei Populous met een zegevierende blik in de ogen; al deze dingen heb ik voorzien en de nodige maatregelen zijn dan ook getroffen geworden. Van uw vrienden heb ik niet de minste schrik, want op het ogenblik is de politie onderweg om hen te arresteren wegens medeplichtigheid aan de juweliendiefstal in mijn huis. U is uit het oog verloren, dat ik een macht vertegenwoordig, een macht die in staat is om politieke druk uit te oefenen en die in één oogwenk het gehele politiecursus in beweging brengt. Wat ook uw vrienden zullen gelieven te verklaren, niemand zal

naar hun praatjes luisteren, daar zij als sprookjes voor de kinderkamer beschouwd zullen worden. En wat Miss Morgan betreft, zij zal onmiddellijk het land uitgezet en naar Amerika gerepatriëerd worden. Uw beide vrienden zullen voor het gerecht verschijnen en daar U er niet aanwezig zult zijn, zal hun de volle zwaarte van het vonnis treffen. Voor het overige zal het mij weinig moeite kosten het dossier betreffende Zukor te ontdekken, waar U het ook mag hebben gelaten! Want mijn organisatie beschikt over mogelijkheden die U in de verste verte nog niet eens vermoedt!

Het duizelde Rafles voor de ogen; hij sloot de oogleden en dacht enkele seconden bliksemsnel na. Het plan dat Populous ontworpen had was om zo te zeggen volmaakt te noemen; de zwakste schakel in zijn gehele opzet was hij, Rafles zelf, geweest, maar als een kleine jongen was hij in de prachtig opgezette val gelopen. Hij dacht aan de woorden van Charles en moest bij zichzelf erkennen dat hij Populous' kwaliteiten, zij het dan ook als misdadiger, al te zeer had onderschat. Indien hij een kleine kans wilde hebben om te ontsnappen, moest hij van Populous alles te weten zien te komen wat deze in verband met hemzelf en zijn vrienden had uitgebroed.

— Ik moet toegeven, zei Rafles, dat het inderdaad goedgevonden is. Maar wat, als mijn vrienden er in zouden gelukken aan de politie te ontsnappen? Zij zouden onverwijd hierheen komen en dat zou voldoende zijn om heel uw opzet tot een fiasco te maken.

— Maak U daarover niet bezorgd! zei Populous goed gehumeurd. Indien zo iets moest gebeuren — hetgeen ik sterk betwijfel — dan zouden zij hier niet anders vinden dan een totaal verlaten gebouw, zonder één enkel spoor van uw aanwezigheid. En in 't geval, dat de politie één ogenblik aan hun woorden geloof zou hechten, zouden minstens vijf mensen van onbesproken reputatie komen getuigen dat ze U omstreeks twaalf uur van hieruit, in uw auto hebben zien vertrekken. Algemeen zou worden aangenomen, dat U op het laatste ogenblik op de vlucht bent geslagen om uw huid te redden!

— En wat gebeurt er dan verder met mij? vroeg Rafles gemaakt nieuwsgierig. Tenminste, voegde hij eraan toe, als ik met deze vraag niet al te onbescheiden ben?

— Ik kan niet zeggen dat U geen lef hebt, bromde Populous met iets van bewondering voor de moed van zijn gevangene. Ik wil er helemaal geen geheim van maken wat ik met

U voor heb; onder de stoel, waarop U zich bevindt, is een valluik en daaronder een kelder voor drievierde met water gevuld. Wanneer ik nu op een bepaalde wijze de sleutel omdraai in het slot van mijn bureaulade, klapt dit valluik open en.....

— Ik begrijp het, zei Rafles zonder enige angst te tonen. De stoel en dienvolgens ook ik, komen in het water terecht en dat zou dan het einde moeten betekenen. Maar gesteld nu, — ging de grote avonturier verder — dat ik erin slaag de stoel zodanig te kantelen dat ik drijvende blijf?

— Daar heb ik ook aan gedacht, antwoordde Populous; iemand vóór U heeft het spelletje reeds gespeeld en het bijna vieren-twintig uur weten vol te houden. Het was werkelijk akelig zoals die man te keer ging; het ging mij zodanig aan het hart dat ik enkele kleine verbeteringen aan het systeem heb toegebracht. Ziet U, — ging hij verder, op hetzelfde ogenblik dat de stoel naar beneden stort, begint ook het waterpeil te stijgen en wel op dusdanige wijze dat uw leven met juist één kwartier wordt verlengd. En onder de gegeven omstandigheden vind ik dit kwartier zelfs voor mijn ergste doods-vijand ruimschoots voldoende.

— Dat is zeer humaan van uwentwege, zei Rafles ijskoud en in de blik die hij Populous toewerpt, lag zoveel hooghartige verachting, dat deze er erger door getroffen werd dan door een kaakslag. Hij werd wit van woede en met krampachtig vertrokken hand tastte hij naar de sleutel van zijn bureaulade.

— Zwijn, siste hij met een kwaadaardige grijns om de lippen. U hebt het gewaagd mijn plannen te dwarsbomen en toen ik nog een kans wilde geven hebt U mij behandeld als een schurftig dier. Ik was bereid U en uw vrienden te sparen, op voorwaarde dat U al mijn gestolen eigendommen terugbezorgde, en mij in kennis stelde van het geheim dat U toeliet mijn kluis te vernielen. U hebt mij echter voortdurend beledigd en zelfs al zoudt U nu nog op mijn voorstellen willen ingaan, dan nog zou ik U verdelgen als een schadelijk insect!

Rafles lachte misprijzend en zei, terwijl hij de man, die daareven zijn doodvonnis had uitgesproken, op schampere toon tutoyeerde:

— Je bent een schurk, Populous, een vuil en verachtelijk wezen waar geen naam voor bestaat, welke in staat is uw gemeen karakter te omschrijven. Je ganse leven bestaat uit één aaneenschakeling van walgelijke misdaden en afschuwelijke practijken. Alles wat je be-

zit, rijkdom, macht en positie, is gebaseerd op lijden, bloed, moord en foltering. Het lot heeft mij in jouw handen gespeeld, maar zelfs indien ik jou niet ten val kan brengen, ben ik er zeker van dat de dag der vergelding voor jou niet lang meer zal uitblijven!

Bij de woorden van Rafles en vooral door de toon waarop ze werden uitgesproken, werd het gelaat van Populous vaal-grauw van woede en moordlust. Met een stem die niets menselijks meer had, siste hij:

— Jij, jij..... en spuwde hierbij in de richting van Rafles, die met onbewogen gelaat de reactie, welke zijn woorden hadden uitgelokt, met diepe bevrediging gadesloeg. Hij wist dat Populous in zijn gehele leven nog nooit op dergelijke toon was toegesproken geworden, vooral niet in omstandigheden als waarin de grote avonturier zich bevond. Het was de aard van den Griek dat hij zich vooral verlustigde in de smeekbeden en jammerklachten van zijn slachtoffers en hieraan een sadistisch genot beleefde. De wijze echter waarop Rafles, met de dood voor ogen, de schurk in zijn ware gedaante uitschilderde, bracht deze tot volslagen razernij. Het masker van aangeleerde beminnelijkheid was geheel van hem afgevallen en hij toonde zich nu in zijn ware gedaante, als een totaal verdorven, laf en verachtelijk creatuur.

Dat alles ging Rafles als een flits door de geest, op het ogenblik dat Populous met een duivelse grijns de sleutel omdraaide, het valtuig langzaam openschoof en de stoel, waarop hij was vastgekleusterd eerst een schuine stand aannam, zachtjes achterwaarts begon te glijden en tenslotte als een steen in de diepte verdween en met een luide plons in het water terecht kwam. Nog klonk het duivelse en huiveringwekkende hysterische gelach van Populous Rafles in de oren, toen het kille water zich sloot boven zijn hoofd en in een duizelingwekkende vaart de beelden uit zijn leven als een film aan zijn geest voorbijgleden.....

HOOFDSTUK V.

WAARIN DE LEGENDARISCHE KRACHT VAN JAMES EEN WOORDJE MEESPREEKT EN CHARLES ZIJN SCHOTVAARDIGHEID TOONT.

Ongeveer op hetzelfde tijdstip dat Rafles de werkkamer van Populous betrad, met het bekende gevolg, daaraan verbonden, vloog een snelle overvalswagen der politie met klaagelijk gillende sirène over de brede asfaltweg die naar Neuilly leidde. Een grimme en op wraak beluste hoofdcommissaris Baccart, behoorde tot de inzittenden en liet af en toe een blik glijden over de karakteristieke gezichten der manschappen die hij speciaal voor deze bijzondere opdracht had uitgezocht. Baccart was inderdaad diep gegriefd geworden door de nonchalante, haast bespottelijke wijze waarop John Rafles hem had behandeld. Met woede in het hart en een bevelschrift tot arrestatie van Rafles en zijn vrienden in zijn jaszak, had hij de chaufferende brigadier opdracht gegeven uit de wagen alles te halen wat er uit te halen viel. Hij zou niet gerust zijn, vooraleer de arrestanten veilig en wel waren opgeborgen en hij op die wijze, de vernedering welke Rafles hem had laten ondergaan, betaald had gezet.

Het was James, die, daar hij juist in de tuin bezig was, in de verte het sirénegeloei van de politie-auto opmerkte. De reus luisterde even, krabde zich nadenkend in het haar en haastte zich vlug naar binnen om Charles te gaan opzoeken. Hij vond de jonge man in de studeerkamer in gesprek met Miss Morgan; met een paar woorden bracht James beide op de hoogte van de toestand en sprak onomwonden zijn argwaan uit.

— Ik denk, mijnheer Brent, zei hij opgewonden, dat er iets verkeerd is gelopen en dat Sir Neville zich in moeilijkheden bevindt!

Charles keek de reus heel ernstig aan. Beide mannen dachten ogenblikkelijk hetzelfde: namelijk dat Rafles door de politie bij Populous gearresteerd was geworden en

Baccart nu op weg was om hen hetzelfde lot te doen ondergaan. De jonge man dacht enkele ogenblikken koortsachtig na en wendde zich dan tot Miss Morgan:

— Luister, Ophelia! Rafles zit waarschijnlijk in moeilijkheden en wij moeten dus vlug handelen. Kun jij de agenten enkele ogenblikken bezig houden, terwijl ik samen met James tracht te ontsnappen? Je zult waarschijnlijk gearresteerd worden, maar datzelfde zou ook gebeuren als wij bleven. Je zult wel begrijpen hoe moeilijk het me valt je zoiets te vragen, maar de redding van Rafles hangt af van jouw beslissing!

— Zeg maar niets meer, Charles, antwoordde het meisje dapper en glimlachend. Ik heb mij met jullie verbonden en het is vanzelfsprekend dat ik doe wat me wordt opgedragen.

De jonge man wierp Ophelia een dankbare blik toe en zette dan in enkele woorden zijn plannen uiteen. Hij en James zouden langs de tuin het aangrenzende plantsoen trachten te bereiken en zo pogen te ontsnappen. Miss Morgan zou in de villa blijven, de deur openen voor de politie en hen enkele minuten aan de praat trachten te houden, verklarende dat Charles en James zich op hun respectievelijke kamers bevonden. Weliswaar zou de villa omsingeld worden, maar die versnippering der krachten zou beide mannen juist ten goede komen.

Dat alles speelde zich in minder tijd af, dan nodig is om het te vertellen. Uit de geheime, in de bibliotheek ingebouwde kast, gristen beide mannen al wat ze dachten nodig te hebben, zoals geld, wapens en speciale instrumenten. Vervolgens renden ze de kamer uit en de tuin door, juist op het ogenblik dat de overvalwagen aan de voorzijde stilhield. En toen de agenten, met Baccart aan het hoofd, vlug door de voortuin op de woning aanstormden, drongen Charles en James het, door de bomen aan de blikken onttrokken, plantsoen binnen, een honderdtal meters verder verwijderd, terwijl zij zich omzichtig en zonder enig gerucht te maken, door de dicht op elkaar staande jonge bomen

en manshoge struiken als schimmen voortbewogen.

Zoals Charles had voorzien, liet hoofdcommissaris Baccart onmiddellijk de woning omsingelen, terwijl hijzelf aan het hoofd van enkele agenten de vijf treden van de stoep opsnelde en de bel lang en aanhoudend deed overgaan.

Miss Morgan had haar taak goed begrepen, want toen ze de bel hoorde, wachtte ze nog meer dan een volle minuut alvorens zich naar de voordeur te begeven. Toen zij deze opende, zag ze een van ongeduld trappelende Baccart, die het meisje zonder verdere plichtplegingen terzijde duwde en gevolgd door zijn manschappen het huis binnensnelde. Daar hij de ligging van de woning min of meer kende, richtte hij zijn schreden onmiddellijk naar het studeervertrek, dat hij tot zijn groot ongenoegen lechter geheel verlaten vond. Miss Morgan was de mannen op de voet gevolgd en stond nu in de deuropening, terwijl ze héél onschuldig vroeg:

— Mijnheer de Hoofdcommissaris, U schijnt zo vreselijk gehaast! Wat is er toch aan de hand dat U zelfs de veel geroemde hoffelijkheid der Fransen geheel over boord hebt gegoooid?

Baccart ging op de ironische woorden niet in, en terwijl op zijn bevel de agenten alle vertrekken van het gelijkvloers en daarna van de bovenverdiepingen aan een grondig onderzoek onderwierpen, wendde hij zich tot het meisje en vroeg:

— Waar zijn Rafles en zijn kornuiten? Je hoeft er niet om te liegen want ontdekken doen we hen toch, daar ze zich hier moeten bevinden!

— Wel, zei het meisje, als U het zo goed schijnt te weten, waarom vraagt U het mij dan?

Haar brein werkte koortsachtig en bijna had zij zich verraden, toen Baccart de naam van Rafles uitsprak. De grote avonturier bevond zich dus blijkbaar niet in de handen van de politie zoals Charles en James hadden vermoed, en een warm gevoel van vreugde joeg door haar leden. Haar bloed verkilde

echter onmiddellijk, toen ze eraan dacht dat Raffles misschien wel reeds op weg was naar de villa, waar hij, onbewust van het gevaar, in de armen der politie zou lopen. Ze zocht tevergeefs naar een middel om in dat geval de grote avonturier tijdig te kunnen waarschuwen, maar vond niets dat werkelijk een kans op succes kon hebben. Haar gelaat verried echter door geen enkel teken wat in haar binnenste omging, en op de herhaalde vraag van Baccart, hem te zeggen waar Raffles en zijn vrienden zich bevonden, antwoordde ze:

— Voor zover ik weet, zijn de heren op hun respectievelijke kamers; een half uur geleden zijn ze naar boven gegaan om zich te verkleeden, daar ze deze morgen in de tuin met allerlei werkjes zijn bezig geweest, loog het meisje met een stalen gezicht. Ze moest maar voortdurend denken aan Charles en James, die nu reeds een vijftal minuten geleden verdwenen waren en wier vlucht dus blijkbaar niet was opgemerkt.

Op de bovenverdieping hoorde men het slaan der deuren en het geluid der hollende voetstappen der agenten, terwijl ze op luide toon elkaar allerlei woorden toeschreeuwden. Baccart had het raam der studeerkamer, dat op de veranda uitkwam, opgeschoven, en beval de aldaar geposteerde mannen bijzonder goed uit te kijken en onmiddellijk van hun wapen gebruik te maken indien er zich iets abnormaals zou voordoen. Daarop wendde hij zich terug tot Miss Morgan en wilde net tegen haar uitvaren, toen van af de straatweg allerlei geluiden doordrongen, geschreeuw, vloeken en revolverschoten, onmiddellijk daarop gevolgd door het aanslaan van een motor. Met een luide kreet rende Baccart de kamer uit in de richting van de voordeur, terwijl hollende stappen op de trap en op het grintpad langs de villa er op wezen, dat ook de politieagenten in en buiten het huis, de geruchten hadden opgevangen.

Het plan van Charles en James, dat eigenlijk meer een wanhoopsdaad was dan een secuur uitgedacht reddingsmiddel, had beide agenten, die in de overvalswagen waren

achtergebleven, volkomen verrast. Zonder te worden opgemerkt hadden beide mannen door het plantsoen heen de straatweg bereikt, en zagen honderd meter verder, voor het hek der villa, de overvalswagen geparkeerd. Hij stond met de achterzijde naar hen toegekeerd en niets scheen erop te wijzen dat de straatweg werd bewaakt. De chauffeur en zijn geleider inderdaad, bevonden zich in de stuurcabine en hielden slechts de villa en de straatweg vóór hen in het oog. Snel als hazen en in gebogen houding waren Charles en James de brede weg overgewipt en trokken zich terug in de schaduw van de bomen. Geruisloos, doch zo snel als ze konden, slopen ze toen in de richting van de overvalswagen, gedekt door het hoge struikgewas en de brede stammen der bomen. Toen, ter hoogte van de overvalswagen gekomen, die aan de overzijde van de straatweg stond, zetten ze alles op één kaart, slopen tot aan de uiterste rand van het bos en renden op een wenk van Charles opnieuw de straatweg over. Slechts op het laatste ogenblik zagen beide politiebeambten het gevaar, gaven een luide schreeuw om hun makkers te alarmeren en trokken hun revolver. Op hetzelfde ogenblik echter werden de twee coupédeuren opengerukt en Charles zowel als James maakten korte metten met de in het wilde weg-schietende agenten, ofschoon de kogels hun om de oren vlogen. In een onderdeel van een seconde was James met zijn werk klaar en lag een der politieagenten, nadat hij met één ruk uit de auto was getild, bewusteloos op de straatweg. Ook Charles had zijn man naar buiten gesleurd en met een snelle greep, die zijn kennis met de jiu-jitsu verried, had hij de revolver op de straatstenen doen terechtkomen. Kreunend van pijn deed de agent een uitval naar de jonge man, doch op hetzelfde ogenblik suisde de zware vuist van Henderson als een smidshamer vooruit en belandde met een harde klap op de onderkaak van de aanvaller. Deze werd door de geweldige kracht enkele millimeters van de grond opgelicht en tolde een paar maal in 't rond, om daarna met een dof geluid tegen

het hek neer te bonzen. Intussen had Charles reeds de contactsleutel omgedraaid, de gaspedaal ingedrukt en begon de motor te gonzen, toen Hoofdcommissaris Baccart op het grintpad verscheen met de revolver in de vuist. Op een tiental meters afstand bleef Baccart staan en richtte zijn browning, doch Charles, die het dreigende gevaar had ingezien, greep bliksemsnel zijn eigen wapen en haalde de haan over. Hij had het wapen van Baccart als mikpunt genomen, met de bedoeling deze uit de hand van de hoofdcommissaris te schieten. De vlugheid echter, waartoe hij was genoodzaakt, deed het plan mislukken en de kogel ploegde als een gloeiende priem de onderarm van de man. Het resultaat was echter hetzelfde, want de schroeiende pijn van de kogel, die een wond groef in de bovenhuid van Baccarts arm, deed deze een luide vloek slaken, terwijl de revolver hem machteloos uit de hand viel, terwijl hij van pijn een soort belachelijke Indianendans uitvoerde. Charles had echter het resultaat van zijn kundigheden als scherp-schutter niet afgewacht, doch had onmiddellijk de wagen op gang gebracht, die als met een sprong vooruitschoot, terwijl de toegesnelde agenten in een luid staccato, dat aan machinegeweervuur deed denken, nerveus hun revolvers leegschoten op de snel verdwijnende wagen.

Briesend van pijn en woede was hoofdcommissaris Baccart de studeerkamer der villa opnieuw binnengestrompeld, nam de telefoonhoorn van de haak om het hoofdcommissariaat te waarschuwen, toen hij in luide verwensingen en godslasterlijke vloeken losbrak. Miss Morgan had inderdaad van de gelegenheid gebruik gemaakt, om met alle kracht, waarover zij beschikte, de telefoonleiding van de muur te trekken. En het was met een inwendige gloed van vreugde en een ironische glimlach op haar lippen, dat ze de woorden van de hoofdcommissaris, waarbij deze haar officieel onder arrest stelde, aanhoorde.

**
*.

In razende vaart, met de snelheid van een race-wagen, vloog de politieauto met Charles achter het stuur, over de brede weg. Door gebruik te maken van een paar zijwegen, had de jonge man een omtrekkende beweging gemaakt en bevond de wagen zich opnieuw op de baan, die naar Parijs leidde. Beide mannen wisten dat het een risicante onderneming was, daar ze er zeker van waren dat Baccart onmiddellijk het gehele politiecorps zou alarmeren; ze begrepen echter dat alleen een uiterst snelle handeling redding kon brengen en lieten dus alle voorzichtigheid achterwege.

Het zou maar tijdverlies betekenen, te trachten langs allerlei hobbelige zijwegen Parijs te bereiken, en ze verkozen liever het gevaar om in het eerste half uur op de grote autoweg ontdekt te worden, dan een paar uur angstig langs allerlei kronkelwegen te hobbelen. Ze wisten inderdaad niet, dat Miss Morgan het Baccart onmogelijk had gemaakt in het eerste uur maatregelen te treffen, die hun het gehele Parijse politiecorps op de hals zouden jagen. In minder dan een half uur tijd werd de afstand tussen de villa en de lichtstad afgelegd, en zelfs in het drukke stads-gedeelte werd de snelheid haast niet verminderd, daar de luid loeiende sirene, die de jonge man in werking had gesteld, de baan voor hen volledig vrijmaakte. Wel baarde het aan de verkeersagenten enige verwondering, twee mannen in burger achter het stuur van de overvalswagen te bemerken, doch daar ze geen enkele instructie hadden, dachten ze er niet verder over na.

Enmaal de Avenue de Neuilly verlaten en langs de Avenue de la Grande Armée over de Place d'Etoile en de Avenue des Champs Elysées zonder hinder en in snelle vaart te zijn gereden, staken ze de Pont des Reines over, kwamen op de Quai d'Orsay en vervolgens op de Boulevard St. Germain, waar ze rechts afzwenkten en de Boulevard d'Enfer opreden. Van Rafles wisten ze, waar zich het hoofdkwartier van Populous bevond, en daar ze vermoeden dat de Grote Avonturier daar door de politie was opgepikt ge-

worden, wilden ze eerst met de Griek gaan afrekenen en alle bijzonderheden uit hem persen. Ze moesten te weten komen wat er met Rafles gebeurd was en waar de politie hem had ondergebracht, vooraleer plannen voor zijn bevrijding konden worden gesmeed. Van het ogenblik af dat de auto de Boulevard d'Enfer was opgereden, had Charles de alarmsirene buiten werking gesteld, daar hij Populous niet ontijdig wilde waarschuwen, zoals de politie het hem had gedaan. Ook het tempo had de jonge man verminderd en af en toe controleerde hij de huisnummers. Tijdens de laatste honderd meters kreunde James van spanning en toen de wagen met een ruk stilhield voor het hoofdkwartier van Populous, schoot de reus als een projectiel door de voorshands geopende coupédeur, was in één sprong bij de huisdeur aangeland, die als bij toverslag openging, terwijl de Griek in de deuropening verscheen.

Deze stond net op het punt het gebouw te verlaten en er waren slechts een tiental minuten verlopen, sinds Rafles door het valluik in het water was terechtgekomen. Met een hees gebrul van woede wierp de reus zich op de man, lichtte hem van de grond op en wierp hem de gang in, terwijl Charles, die vlug de stoep was opgesneld, eveneens binnen trad en de deur achter zich sloot. James had de aan geen verweer denkende Griek, die lijkkleek was geworden en geen enkel woord kon uitbrengen, weer van de vloer opgevist en schudde hem met één hand heen en weer, als was het een pak vodden. Charles kwam haastig tussenbeide, daar hij vreesde dat James de man zó zou toetakelen, dat hij van geen enkel nut meer zou kunnen zijn. Hij duwde Populous een dreigend uitzienende revolver in de rug en beval hem hun naar zijn werkkamer voor te gaan. Geheel verformfaaid en zwaaiend, als was hij dronken, liep deze de gang af, op de voet gevolgd door de beide mannen, wier hart vervuld was met een grimmige, onuitsprekelijke woede.

**
*

Op hetzelfde ogenblik dat het water zich boven het hoofd van Rafles sloot en hij door de zwaarte van de stoel naar de diepte werd medegesleurd, overzag de Grote Avonturier in één wenk zijn ganse leven. Dit duurde slechts een onderdeel van een seconde, daar het instinct tot levensbehoud onmiddellijk alle andere gevoelens overheerste. Met alle kracht, waarover hij beschikte, bracht Rafles met één ruk zijn lichaam in zulke positie, dat de stoel onder hem kwam te liggen, en hij voelde tot zijn grote vreugde hoe eerst zijn hoofd en daarna een gedeelte van zijn borst boven water kwam. De lucht, die in zijn longen binnenstroomde, vervulde hem met nieuwe moed en enkele ogenblikken overdacht hij zijn netelige situatie. Hij hoorde hoe het water ergens in een hoek van de stikdonkere kelder, luid plassend binnenstroomde en herinnerde zich de woorden van Populous, dat hem slechts één kwartier te leven overbleef. Hij wist dat zijn toestand zo goed als hopeloos was, maar dit belette niet dat hij onmiddellijk begon, met alle pogingen aan te wenden om zich uit de omknelling van de stalen banden te bevrijden. Er was één zwakke plaats in de opzet van Populous en namelijk wel het luik zelf, waarlangs de zetel naar beneden was gegleden. Immers, hoe hoger het water steeg, hoe dichter de stoel bij de zoldering zou komen, daar waar het luik zich bevond. Zo lang het slachtoffer aan handen en voeten gekluisterd bleef, kon die wetenschap hem al héél weinig baten, maar wanneer het hem gelukken mocht alleen zijn handen vrij te krijgen, zou een kans tot redding helemaal niet tot de onmogelijkheden behoren. Het moest immers mogelijk zijn, wanneer eenmaal de handen vrij waren, het luik te forceren en te openen.

Zonder te aarzelen begon Rafles aan zijn redding te werken; voorzichtig eerst, bewoog hij met veel moeite zijn polsen, die muurvast in de stalen omklemming gekneld zaten en gelukte er met veel moeite in zijn hand een paar millimeters te bewegen. Bekend als hij was met de trucs der zogenaamde „Boeienkoningen”, wist hij dat door een volledig

ontspannen van de polsspieren en het op de gepaste wijze bijeenbrengen van duim en vingers, er grote kans was zich uit zijn klauwen te bevrijden. Het water zelf was hem hierbij een uitstekend hulpmiddel, want niet alleen deed de kilte ervan de huid bijeen-trekken, maar maakte ze tevens ook glad. Hoe omzichtig hij ook te werk ging, toch kon hij niet beletten dat door de bewegingen, die hij aldus maakte, de zetel een paar maal kantelde en hij geheel in het water werd ondergedompeld. Telkens echter gelukte het hem, zijn vroegere positie terug te nemen, terwijl hij voelde hoe zijn pogingen langzaam maar zeker succes bleken te hebben. Zijn lange, smalle handen leenden zich inderdaad heel goed tot een dergelijke manoeuvre en de enige vrees die Rafles nog koesterde, was, dat de tijd die hem nog restte, niet voldoende zou zijn. Er waren reeds meer dan vijf minuten verstreken, naar hij veronderstelde en zijn linkerhand was pas gedeeltelijk vrij gemaakt. Hij voelde echter, hoe deze langzaam maar zeker, milimeter voor milimeter onder de stalen klem wegschoof, tot hij eindelijk met een laatste ruk, waarbij de huid vrij ernstig werd geschaafd, de hand geheel vrij kreeg. De inspanning had evenwel heel wat van zijn energie en zenuwen geëist en de grote avonturier was verplicht zich enkele ogenblikken rust te gunnen, te meer daar de vrijgekomen hand gedurende een tijdje gevoelloos bleef. Het water was zo snel gestegen, dat Rafles reeds met zijn vinger-toppen de zoldering kon aanraken. Terwijl hij zo tot werkeloosheid gedoemd was, hoorde hij boven het gerucht van het stromende water uit, boven zijn hoofd doffe geluiden, terwijl de gedempte klank van stemmen tot hem doordrong. Half onbewust luisterde hij toe en zijn hart begon plots sneller te kloppen, toen hij meende dat het de stemmen waren van Charles en James. Hij kon zulks bijna niet geloven en dacht één ogenblik dat hij aan hallucinaties leed, maar toen hij nogmaals en nu nauwkeuriger toelisterde, werd hij bijna voor honderd procent zeker: het konden niet anders dan zijn vrienden zijn.

**
*

Rafles' gehoor had hem inderdaad niet bedrogen; wat hij gehoord had waren inderdaad de stemmen van Charles en James, die te zamen met Populous diens werkvertrek

waren binnengekomen en de Griek aan een onbarmhartig kruisverhoor onderwierpen. Populous hield hardnekkig vol dat Rafles hem inderdaad bezocht had, maar meer dan een half uur geleden reeds vertrokken was. Zijn angst voor de moorddadige uitdrukking in de ogen van James was wel heel groot, maar groter nog was zijn schrik om te bekenen welk lot hij Rafles had doen ondergaan, daar dit onvermijdelijk ook zijn einde zou hebben betekend.

Ofschoon de jonge man weinig geloof hechte aan de verklaringen van Populous, hield deze wanhopig aan zijn eerste verklaring vast, daar dit alleen hem een kans kon geven. Hij was op genade of ongenade aan deze beide vijanden overgeleverd, want toen Rafles door de stalen klemmen van de zetel weerloos was gemaakt, had hij door een electrisch signaal de enige aanwezige bediende, de „gluiperd”, die Rafles had aangediend, bevel gegeven te vertrekken. Uitzinnig van angst, herhaalde hij steeds maar weer dat de grote avonturier slechts een kwartiertje op bezoek was geweest en vervolgens heengegaan.

Bijna had Charles dit verhaal geloofd, want bij zijn aankomst had hij de auto van Rafles niet opgemerkt; hij kon niet weten dat de voorhands opgelegde instructies aan de „gluiperd” luidden dat hij deze wagen diende te doen verdwijnen, zodat de jonge man in twijfel verkeerde. Hij weerhield James ervan de Griek met wat meer hardhandigheid aan te pakken en bleef enkele ogenblikken in nadenken verdiept.

Plots weerklonk een dof gebons, dat vanuit de vloer scheen op te stijgen en toen Charles en vlugge blik op Populous wierp, zag hij diens lijkle kleur in asgrauw omslaan, terwijl zijn lippen begonnen te beven. Als in een flits werd de jonge man alles duidelijk. Hij gaf James bevel de Griek héél goed te bewaken, iets waaraan de reus met grimmige nadruk gevolg gaf. Intussen was Charles naar de plaats gesnel, vanwaar het geluid scheen te komen, knielde op de planken vloer neer en bemerkte, de zeer fijne reten van het vulluik. Met bleek gelaat richtte de jonge man zich op, stapte op Populous toe en sloeg hem met de kolf van zijn revolver in het gelaat.

— Open dat luik onmiddellijk! siste Charles bevend van woede en nauwelijks in staat zijn gevoelens te beheersen. Open het of, bij God, ik ransel je langzaam dood!

De slag van de revolver had Populous'

tanden door zijn lip geslagen en in trage druppels sijpelde het bloed op diens smetteloos witte halsdoek. De slag die Charles hem had toegediend, scheen elke weerstand van Populous te hebben gebroken en bevend over al zijn leden, strompelde hij op het schrijfbureau toe, daarin hardhandig bijgestaan door James, draaide de sleutel der schrijftafellade een paar maal om en met ontzetting zag Charles hoe langzaam een zwaar valluik naar beneden ging, terwijl het bleke, met zwarte strepen ontsierde gelaat van Rafles op een paar decimeters van de vloer uit het vuil-grijze water opdook.

— Hallo, Charles! klonk de stem van Rafles zwak, laat James mij een handje toesteken.

En terwijl de jonge man met de revolverloop in Populous' rug gedrukt, deze laatste bewaakte, snelde de reus met van woede verwrongen gelaat en tranen in de ogen op het luik toe, nam Rafles onder de armen beet en hief hem met zetel en al, met één ruk uit de diepte. Nog altijd waren Rafles' voeten en diens rechterhand aan het meubel vastgeklonken en met een harde duw verplichtte Charles de Griek, Rafles ook daàrvan te bevrijden. Vervolgens trok James met een korte ruk het snoer door dat de schrijftafel verbond met de stoel en het mechanisme van de stalen vangarmen in beweging had gebracht. Daarna lichtte de reus de stoel als een stuk speelgoed in de hoogte en liet hem met alle kracht op de schrijftafel neerkomen, zodat beide meubelstukken nog slechts een versplinterde chaos van staal en hout vormden.

Nadat de grote avonturier enigszins hersteld was van het onaangename verblijf in het water, begon hij flegmatisch zijn broekspijpen uit te wringen en ontdeed zich vervolgens van zijn jas, die hij dezelfde bewerking deed ondergaan.

Charles op zijn beurt, droeg de bewaking van Populous weer aan Henderson over en vertelde Rafles in het kort wat er in het laatste uur was voorgevallen.

— Populous heeft mij daarover reeds een en ander verteld, Charles, zei de grote avonturier en poogde te glimlachen. — Hij had er echter niet op gerekend dat jullie aan de politie zouden kunnen ontsnappen en in dit geval is zijn haast om zowel met mij als met jullie af te rekenen, hem noodlottig geworden. Indien hij gewacht had tot ik goed en wel dood was geweest, iets wat echter nogal twijfelachtig voor mij was, dan zou hij onge-

twijfeld een kans hebben gehad jullie om de tuin te leiden. Nu echter zijn de rollen omgekeerd en is het onze beurt, om eens een hartig woordje met deze lieve knaap te wisselen.

Onder het uitspreken van deze woorden was de grote avonturier langzaam op de angstig in elkaar krimpende Populous toegetreden en greep hem met krachtige hand bij zijn das, die hij een paar maal flink om draaide, zodat deze met een wurgende greep om de hals van het slachtoffer sloot.

— Populous, zei Rafles met een ijskoude stem, indien je niet wil dat wij je hier stukje voor beetje langzaam doodmaken, raap dan als de bliksem het telefoontoestel van de grond en geef je vriend bij het departement van Justitie, die allicht een even grote schoft is als jijzelf, opdracht om op staande voet het aanhoudingsmandaat tegen mij en mijn vrienden te doen intrekken en jouw klacht als vernietigd te doen beschouwen, daar het jou gebleken is dat deze op een vergissing berust.

De Griek kokhalsde in de wurgende greep van Rafles en daar hij geen adem had om te spreken, knikte hij heftig en instemmend met het hoofd. Rafles liet de man los en deze strompelde met knikkende knieën op het toestel toe, nam het van de vloer op, waar het terecht was gekomen toen het bureau was versplinterd geworden en draaide met bevende hand een nummer, dit alles nog met de dreigende revolver van James in de rug geduwd. Populous trachtte zijn stem zo natuurgetrouw mogelijk te doen klinken en herhaalde de woorden, die Rafles hem voorzei, zonder nog aan enige tegenstand te denken.

Toen deze zaak in orde was, verplichtte Rafles den Griek ook de politieprefectuur op te bellen en de plaatsvervangende hoofdcommissaris aldaar op de hoogte te brengen van het feit, dat hij, Populous, alle verantwoordelijkheid op zich nam in verband met zijn valse aanklacht tegen Sir Neville en zijn vrienden en dat zowel alle morele als stoffelijke schade, welke alle partijen hierbij geleden hadden, door hem zou worden vergoed.

— Ziezo! zei Rafles vergenoegd. Dat zal Baccart wel alle wind uit de zeilen nemen en hij zal wel razend van woede zijn als hij bemerkt dat hij jou, Charles, niet eens verantwoordelijk kan stellen voor de verwonding, welke je hem hebt toegebracht, noch voor het stelen van de overvalswagen.

Onder al deze bedrijven door was de aan-

dacht der drie mannen enigszins van Populous afgeleid geworden, vooral daar ze de mening toegedaan waren dat de Griek, volkomen verslagen, tot geen enkele handeling meer in staat was. Hierin hadden zij zich echter deerlijk vergist, want op een gegeven oogenblik had Populous, die langzaam op de muur achter het bureel was toegeschoten, een geheim paneel in werking gebracht, dat plots terzijde schoof en achter de snel achteruitspringende Griek, even vlug weer zijn vorigen stand innam. De revolver van James knalde zes maal achter elkaar en de kogels maakten zes keurige gaatjes in het paneel, terwijl Charles en Rafles met vlugge vingers naar de verborgen veer zochten. Hiermede gingen enkele kostbare seconden verloren en toen Rafles eindelijk erin slaagde de geheime doorgang te ontdekken, was Populous reeds uit de smalle gang, die met het erf in verbinding stond, verdwenen. Ergens in de verte sloeg een hond aan en het was waarschijnlijk langs die weg, dat de Griek een veilig heenkomen zocht.

Toen James en Charles tot de achtervolging wilden overgaan, hield de grote avonturier hen daarvan terug. Hij betoogde dat deze nooduitgang niet op zichzelf zou staan, maar dat de Griek er tevens wel zou voor gezorgd hebben langs die weg een veilige aftocht te vinden. Hoogstwaarschijnlijk, zei Rafles, zit Populous nu reeds achter het stuur van een snelle race-wagen en is het nog slechts zijn enige wens om zo vlug mogelijk uit Parijs en misschien ook wel uit Frankrijk te verdwijnen. Wij doen het best, voorlopig eerst aan onszelf te denken en binnen enkele dagen, wanneer we een beetje van al deze gebeurtenissen uitgerust zijn, onze naspeuringen aan te vangen. Het eerste wat ons nu te doen staat, is ons naar de

prefectuur te begeven, waarheen onze vriend Baccart, Miss Morgan wel zal hebben heengebracht.

Nog geen kwartier later arriveerden de drie vrienden voor het genoemde gebouw, waar hun intrede heel wat opschudding verwekte, vooral daar ze voor hun tocht gebruik hadden gemaakt van de overvalswagen. Het telefoontje echter van Populous scheen wonderen te hebben verricht, want zowel Rafles als zijn vrienden werden met de meeste voorkomendheid behandeld. De grote avonturier weigerde echter halstarrig zich naar het bureel van de Hoofdcommissaris te begeven, doch eiste met klem dat Miss Morgan zich onmiddellijk bij hen zou vervoegen. Tot de dienstdoende inspecteur zei Rafles, dat de Hoofdcommissaris, wanneer hij zijn excuses wenste te maken, dit een van de volgende dagen te Neuilly kon komen doen. Tot slot van de hele onderhandeling werd een gesloten auto voorgereden, door een brigadier van politie bestuurd. Op hetzelfde oogenblik verscheen ook Miss Morgan met een stralende glimlach op de lippen, terwijl ze haar drie vrienden begroetten met een:

— Hallo, jongens, hier zijn we weer!

Vervolgens drukte ze de drie mannen stevig de hand, stapte in de klaarstaande auto, terwijl Charles met veel drukte de deur voor haar openhield. Na haar stapten achtereenvolgens de drie vrienden in, terwijl de grote avonturier zich tot den chauffeur wendde.

— Vooruit, Diogenes, breng ons naar huis!

En stiller, zodat alleen zijn medereizigers het konden horen, voegde Rafles er aan toe:

— En binnen enkele dagen gaan we definitief met Populous afrekenen, waar hij zich ook schuil moge houden! Dat zweer ik!

EINDE.

Zojuist verschenen **3** nieuwe boeken:

ERNST JUCKER

Belevenissen in Rusland

*

Prijs **5⁹⁰** (fr. 95.-)

Heel linnen band

Houtvrij papier

*

'n Objectieve beschrijving van het land en volk, door een Zwitsers onderwijzer, die 16 jaar in Rusland woonde en werkte.

H. RIDER HAGGARD

DE GELE GOD

*

Prijs **4⁵⁰** (fr. 75.-)

400 pagina's

Half linnen band

*

Een nieuwe Afrikaanse avonturen roman, spannend, sensationeel en adembenemend, zoals wij van deze schrijver gewend zijn.

PAMELA WYNNE

ANK IS 'N MALLE

*

Prijs **4⁵⁰** (fr. 75.-)

Half linnen band

350 pagina's

*

De 7^e druk van het beste boek van deze schrijfster, die de kunst verstaat zonder overdrijving spanning en sensatie te verwekken, hetgeen in ANK IS 'N MALLE zeker een hoogtepunt bereikt.

Verkrijgbaar in elke goede Boekhandel of bij:

UITGEVERIJ DE TOORTS

Ant. van Dijkstraat 36 - Antwerpen (B.)

Voor Nederland aan ons depôt:

P. BEETS • VAN WALBEECKSTRAAT 78 • AMSTERDAM

Voor **GOEDE** boeken

geven wij **GOEDE** prijzen

BOEKHANDEL
ANTIQUARIAAT

J. DE SLEGTE

AMSTERDAM
KALVERSTRAAT 223 • TEL. 32540

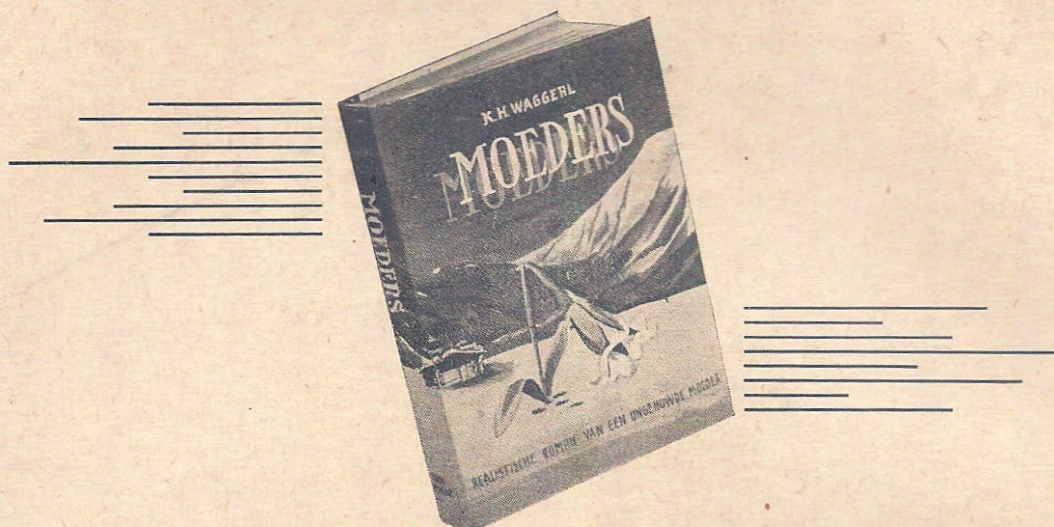

DEN HAAG
SPUISTRAAT 9 • TEL. 114096

ROTTERDAM
COOLSINGEL 79 • TEL. 28305

HET GOEDE BOEK *goedkoop*

MOEDERS

K. H. Waggerl

De hoofdfiguur uit deze roman, Barbara een dorpsmeisje, dat al op jeugdige leeftijd in moeilijke maatschappelijke en familie-omstandigheden komt te verkeren, is in dit boek zo eerlijk en open beschreven, dat het dit werk tot een van de beste realistische boeken maakt. Men beleeft met haar de gelukkige en weer ongelukkige uren en de moeilijke weg door dit harde leven van een ongehuwde moeder.

Gebonden **2.90** 287 pagina's

Verkrijgbaar bij elke goede boekhandel of bij:

UITGEVERIJ *Jedes* BOEK-ENGROS

ROKIN 174 • AMSTERDAM

*

VOOR BELGIË 60 Fr.:

UITGEVERIJ «LIBRIS» — Antoon van Dijkstraat 36 — ANTWERPEN